

3 tuần trông nhà bạn thân

Contents

3 tuần trông nhà bạn thân	1
1. Part 1: 3 Cây Nhang	1
2. Câu Chuyện Về Cái Cây Cổ Thụ:	3
3. Part 2: Đường Tắt	4
4. Part 3: Cái Giếng	7
5. Part 4: Sự Liên Quan	10
6. Part 5: Nhân Vật Mới	13
7. Part 6: Miêu, Người, Và Chó	17
8. Part 7: “họ Đánh Em Anh Oi”	20
9. Part 8: Tiếng Bước Chân	23
10. Part 9: Giải Thoát (1)	27
11. Part 10: Giải Thoát (2)	31
12. Part 11: Giải Thoát (3)	34
13. Part 12: Giải Thoát (4) - End	38
14. Ngoại Truyện Phần 1	42
15. Ngoại Truyện Phần 2	45

3 tuần trông nhà bạn thân

Giới thiệu

Từ hồi nhỏ lúc mới ăn chơi đầu đường xó hẻm đã có người nói rằng e có cái số đen thui. Được tâm li

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/3-tuan-trong-nha-ban-than>

1. Part 1: 3 Cây Nhang

Tầm khoảng 8h tối, mình và thằng bạn bắt đầu leo lên xe phóng lao về nhà nó. Nhà nó đã bỏ lâu ngày, treo bản bán nhà vì nhà nó không còn nhu cầu ở khu đó nữa. Nguyên nhân theo như mình được biết là thế,

còn nguyên nhân sâu xa là hình như có gì đó mờ ám. Đôi lúc anh em gặng hỏi thằng Q (Quốc là chủ nhà), nhưng nó chỉ nói úp úp mở mở, không đề cập nhiều. Nhưng lần này vì lý do là nó nhờ mình đi trông nhà phụ nó, phần gồm những phần đồ cần lấy quên chưa lấy ở nhà cũ này, nên mình gặng hỏi cho được thì nó mới nó là nó nghi “nhỏ em họ” của nó có liên quan tới lý do nhà nó chuyển đi nhà mới. Em họ nó có thể là MA và thường hay “có hành động lạ”..

Quay trở về quá khứ của em nó! (Câu chuyện này mình biết thông qua lời thằng Q kể)

Nhỏ em họ này có tên là T, một thời gian lúc tầm 15,16 tuổi có bỏ nhà ra đi. Tuy là em họ nhưng khá là thân thiết với thằng Q bởi vì bé này rất hay sang nhà nó chơi. Lúc nhỏ khá là hiền lành, nhưng thời gian lên cấp ba bị lũ bạn dụ dỗ. Rồi quậy quá, có lần ăn chơi đàn đúm đánh lộn làm ba mẹ bé này phải đền tiền. Đánh đập cũng có, cấm cửa cũng có nhưng cha mẹ sanh con trời sanh tánh. Cỡ nào nó cũng không thay đổi, rồi cái gì tới cũng tới. Nó bỏ nhà đi với trai, vác nguyên cái lu về nhà. Hỏi chủ là ai thì nó không nói, bị ba nó nhậu xỉn lòi ra giữa đường đập nghe đầu là gãy tay. Hên nhờ có hàng xóm can, ông phan luôn hàng xóm, thế là lên xă. Còn bé T tiếp tục lên nhà thằng Q ở. Vì hồi xưa tính tình hiền lành, ba mẹ thằng Q còn cho ở, nhưng sau này xảy ra chuyện thì không còn ai dung chứa nữa.

Thằng Q nó nói, thời gian đó nó ở TP nên nó không biết, chứ nếu nó biết thì nó đã kéo bé T lên ở chung rồi. Vì nó thương con T lắm, 2 đứa như anh em ruột. Cũng có lần nó dẫn bé T lên phòng trọ, nhưng bây giờ tui mới dần biết đó là bé T.

Một thời gian sau khi bé T bỏ nhà một thời gian thì không ai biết gì về nó nữa. Nhưng lại có tin đồn là nó bị bắt cóc rồi bán qua TQ. Ba mẹ nó cũng sốt vó lo lắng, tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không có tin tức. Cho tới một thời gian lâu sau này, thì ba mẹ của thằng Q lại thấy bé T trong “mơ”

Bây giờ là 1h sáng, tui với thằng Q đã về tới nhà nó. Nhà chỉ mới để không một thời gian không lâu lắm nên vẫn còn khá là sạch sẽ, nhưng hai đứa cứ có một cái cảm giác gì đó không được yên ổn cho lắm. Dù là không nói ra nhưng 2 đứa đều biết là có chung một cái ý nghĩ. Một cái ý nghĩ lạnh lạnh sống lưng.

2 thằng đẩy xe vào nhà. Khóa cửa cẩn thận, cái khóa cửa cũ kỹ làm cho thời gian khóa cửa tăng lên.

Lúc đầu mọi thứ đều hơi lạ lạ đối với tui, chắc tại đây là lần đầu tui tới nhà thằng Q, thứ hai là tui không có ấn tượng tốt cho lắm.

- Mày lấy laptop ra bật kiểm gì coi coi C. - thằng Q lên tiếng

Vì chỉ có hai đứa đi nên tui chỉ lấy một cái lap cho đỡ nặng, với lại lỡ có chuyện gì thì cũng dễ gom. Lấy cái lap lên bật thì dùng 3G nên không khả quan cho lắm, chỉ bật những bài nhạc có sẵn trong máy rồi để đó. Chủ yếu là kiểm nhạc đập đập cho không gian đỡ yên tĩnh.

- Phòng vệ sinh ở đâu mày ? - Tui hỏi nó

- Cái phòng có cái cửa gỗ duy nhất sơn màu xanh lá cây. - nó chỉ một phát là tui nhận ra ngay.

Nhà nó có tổng cộng 5 phòng. Một phòng khách tui đang ngồi, một phòng ngủ của thằng Q ở phía trên phòng khách, phòng tắm nằm khúc dưới cuối nhà, phòng ba mẹ nó thì kế một phòng khác. Đó là phòng thờ.

Tui lang thang phòng tọt vào cái nhà vệ sinh mà nó chỉ. Lắc cửa tầm cả phút mới mở ra được, chắc không ai sai một thời gian nên nó bị quá đất

Vừa mở ra thì tui giật toát cả mồ hôi. Hướng tui nhìn thẳng vào là nguyên cái cây, tất nhiên là có cửa sổ, nhưng nó có thể nhìn xuyên ra phía sau. Còn cái gương thì nằm ở hướng đối diện cái cửa sổ. Nên lúc tui đá cũng run, mà lúc rửa tay tui cũng chẳng hề dám nhìn lên cái gương. Chỉ bật nước cho nó chảy rề rề xong phóng toát ra ngoài.

Thật tình thì không phải tui sợ, mà là trước khi đi thằng Q cũng có nói với tui là tốt nhất là nên cẩn thận. Tui không nghĩ là phải cẩn thận như thế nào, nên cứ để phòng cảnh giác mọi chuyện

- Giờ sao, mày muốn ngủ ở đây hay vô phòng ngủ. - thằng Q hỏi

- Thôi, ngủ đây đại đi, vô phòng chỉ cho mắc công.

Hai con mắt nó cứ muốn nhắm nghiền lại, nên không còn chờ gì nữa. Tui thả lưng nằm thẳng xuống nền, thẳng Q đi vô phòng lục đục gì đó đem ra một tấm thảm, 2 cái gối, với một cái mền. Xong đầu vào đấy, tui chồm tới tắt cái lap. Nhưng tắt xong thì mọi thứ cứ im im một cái đáng sợ thế nào ấy, nên tui mở lại, nhưng bù lại là những bài nhạc trẻ chứ không còn cái nhạc đập đập hồi nãy nữa.

Tui đang liêm diêm cơn buồn ngủ, vì lạ chỗ với lại không có được tắm nên cảm thấy rất khó chịu. Dù gì cũng dầm mình cả ngày ngoài đường. Tự nhiên, tui thấy lạnh xương sống. Cảm giác không lành cho lắm, tui liền dồng cái mền lên kín đầu, giật luôn phần mền của thẳng Q, rồi nằm sát vô nó. Nhắm mắt cố gắng ngủ tiếp.

Và khá may mắn là tui đã làm một giấc tới sáng, không còn cảm giác gì nữa. À không, tui có giật mình dậy một lúc nào nữa, vì tui cảm giác như có cái gì đó hiện diện ngoài sự hiện diện của tui với thẳng Q. Nhưng vì quá mệt, nên tui đã đi ngủ tiếp... mặc tất cả!

Lúc bấy giờ, tui không có biết là... ở phía phòng thờ kế phòng ba mẹ thẳng Q, có 3 ánh đèn nhỏ. Có lẽ là những đốm lửa của nhang, hoặc đèn bàn thờ. Nhưng.... ai thấp?

2. Câu Chuyện Về Cái Cây Cổ Thụ:

Hồi lúc tui tầm lớp 7 thì bé T mới chỉ có lớp 4 thôi. Cái thời đó không có tiệm net hay mấy cái thứ chơi xa xỉ như bây giờ. Chỉ có chơi bắn bi, trốn tìm, hoặc căng thẳng hơn chút xíu là chơi thi gan dạ...

Tầm 10h tối hơn tui lén dẫn bé T chui hàng rào ra khỏi nhà, cùng với thẳng P, thẳng K và nhỏ N hàng xóm đi ra nghĩa địa chơi. Ở một đoạn đường gần nhà tui có một cái nghĩa địa nho nhỏ. Xung quanh cây cối rất là nhiều và thường rất ít có người tới lui chỗ này. Vấn đề là đứa nào cũng sợ như muốn sồn trong người, nhưng tui lại muốn cho pé T thấy tui là một người anh không sợ gì hết nên luôn luôn nắm cứng tay nó dẫn đi đầu. Mấy đứa còn lại ren rét theo sau. Mặt đứa nào cũng sợ sệt hiện hết ra cả mặt nhưng chẳng đứa nào dám đi về. Bởi nếu mà giờ đi về thế nào sáng mai cũng bị lũ bạn cười cho một trận

Đi được nửa tiếng đồng hồ thì cũng tới được. Con đường tối dần về phía trước và những nắm mộ bắt đầu nhấp nhô xuất hiện. Tui có cảm giác là tay bé T đang nắm tay tui rất là chặt và dường như tui phải thả lỏng ra thì mới đỡ đau.

Thằng P, thằng K, với nhỏ N cũng đang đi sát nhau.

Đã đến nơi, xung quanh là những nắm mộ với những khung hình có vẻ hơi kinh rợn. Phía sau là những cái cây to lớn, đồ sộ như muốn che đi một cái gì đó và đồng thời cũng làm cho quang cảnh xung quanh trở nên rờn rợn. Có những cơn gió thổi nhẹ nhàng lên tai chúng tui. Nhưng chuyện gì cần làm cũng phải làm.

- Tao với bé T là một đội, tụi bây là một đội. Bây giờ quánh tù xì coi đội nào thua thì phải đi vào trong mấy cái cây đó đứng một hồi. Đội nào đứng lâu hơn đội đó thắng. Chịu không? - tui nói thì rất là đồng dục nhưng thật sự cũng muốn tui nó nói không chịu để đi về cho rồi

Nhưng ai ngờ...

- Ủ, vậy tù xì sao đây? - thằng K nói, quỳ tha cái thằng mắc dịch.

- Cữ người ra rồi một ván duy nhất.

Tui quay qua nhìn bé T, bé T vẫn còn nắm lấy tay tui rất chặt. Bây giờ tui mới thấy là mình chơi hơi bị ngu. Một mình mình ngu được rồi, còn đằng này dất thêm bé T, nhìn nó sợ sợ mà tui thấy muốn đi về mẹ cho rồi. Sĩ diện dâng cao, tui tự hứa sẽ bảo vệ bé T tới cùng. Tui nháy mắt một cái rồi đi ra tù xì với thẳng P...

Kết quả là.... đội thẳng P đi vô. Hé hé... cảm ơn trời là tui vẫn còn may mắn.

Nhìn nguyên đám tụi nó đi dô lúm nhúm mà thấy phát tội. Tui với nhỏ T đã bót căng thẳng hơn chút xíu, nhìn chăm chăm vào sự sợ hãi của tụi kia mà vừa muốn cười vừa muốn khóc dùm. Đoạn được chưa tầm 5 phút thì xung quanh tụi thằng P , thằng K với nhỏ N đến gần những nắm mộ, và tụi nó cũng đã đến được cái cây mà tui chỉ thị từ trước. Bỗng dưng, tiếng la của nhỏ N cất lên...

- Á Á Á Á - pé T siết chặt lấy tay tui, tui giật bắn người, và mồ hôi chảy lã lã trên má, tim thì đập thình thịch. Chết rồi, có chuyện gì sao?

- Trời ơi, N, cái gì vậy - tiếp tục tiếng thằng K la lớn..

Tui đã không còn được bình tĩnh nữa, chỉ biết chạy mà thôi. Vừa nắm tay bé T chưa chuẩn bị chạy thì bé T lại nhìn tôi chăm chăm như muốn nói: “Đừng chạy anh” . Tui cảm thấy như một cơn lạnh sống lưng choàng lấy lưng tui khi tui nhìn vào mắt bé T lúc này. Một cái cảm giác mà xưa giờ tui chưa bao giờ cảm nhận

- Thôi e đứng đây nha, a đi vào xem tụi nó bị gì? - tui lên tiếng như người anh thực thụ mà chỉ trong phút chốc trước tui đã vất chân lên cổ mà chạy

Tui nhìn bé T một cái, rồi đi vào chỗ tụi thằng P. Đúng là trò chơi ngu ngốc. Tui vừa đi vừa rửa. Xong, vừa tới nơi thì mọi chuyện cũng đã xong. Chỉ có con gì đó nó chạy ngang chân của nhỏ N nên nó la lên. Nhưng mặt đứa nào cũng muốn đi về hết, chẳng còn cảm giác gì gọi là muốn chơi nữa... Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc. Tui vừa quay đầu lại thì chẳng thấy bé T đâu nữa. Tui lao lên chỗ hồi này còn đứng với bé T thì chẳng thấy bé đâu. Không lẽ nó tự đi về, không có, nó luôn đi với tui. Tui vò đầu bứt tóc thì thằng P với thằng K cũng hỏi:

- Ủa, bé T e mày đâu?

- Tao không biết.

- Không biết là sao?

- Tao không biết. - tui bắt đầu khóc, hình như có cái gì đó ở đây, tui ko biết rõ là gì.

- Thôi đi kiểm - thằng P nói

- Lỡ biết đâu nó đi về sao

- Nó làm gì biết đường mà về - thằng K nhảy vô

- Ủ cũng đúng - tui bối rối, thôi kệ đi kiểm thì kiểm...

Cả đám chia nhau ra đi kiểm, bỏ qua sự sợ hãi của những nắm mộ kinh rợn. Gần cả nửa tiếng trôi qua, trăng đã sáng rực. Tưởng chừng như đã thất bại thì thằng P lại lên tiếng.

- Q ơi, nó nè, tao thấy bé T nè.

- Đâu? - vừa kịp phân biệt phương hướng thì tui chạy lại

Trước mặt tui là bé T đang ngủ ngon lành dưới gốc cây to, trên mặt bé không có gì gọi là sợ hãi.... Tui thở dài cảm ơn trời là bé vẫn không sao! Nhưng tui vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng ở đây

3. Part 2: Đường Tắt

Sáng dậy, tui vẫn còn mập mờ chưa tỉnh ngủ. Phần vì mệt phần vì ngủ trễ.

Thằng Q nó dậy trước, nó cũng đã dắt xe ra chuẩn bị đi mua đồ ăn sáng...

- Mày muốn đi mua đồ ăn sáng chung luôn hay nằm ở nhà chờ, tao biết đường tao chạy cho lẹ - nó hỏi. Tui cũng muốn đi vòng vòng tham quan cho vui cái khu dưới này.

- Đi đi, đi cho biết

Chạy ra gần tới khu ngã tư thì thằng Q nó tấp vào một quán bún thịt nướng thơm phức. Người bán ở đây hình như có quen thằng Q nên vừa đậu xe vào nó bà chị đó chạy tới bắt chuyện ngay.

- Trời, cả năm hơn rồi mới thấy mày đó Q, mày chết trôi ở TP luôn hả? - bà chị đó cười nói
- Hehe, e học hành chị ơi. Lần này về gom đồ đi cho xong, với lại giải quyết mấy chuyện
- Ủ, rồi e với bạn ăn gì chị lấy luôn. - chị này tươi cười tiếp

Quán thì đông nườm nượp nhưng vì khách quen nên chỉ chưa đầy 10 phút đã có ngay 2 hộp bún thịt nướng ngon lành. Chưa kịp tính tiền thì chị này lại hỏi thêm:

- Ủa mà e có hay tin gì của con T chưa? - chị này cũng biết về nhỏ T, sao chuyện nhà của thằng Q mà bà chị này cũng biết zì?
- À, à dạ không chị, e cũng có biết gì đâu. Mà tin gì là tin gì chị?
- Chị k rõ, nhưng nghe đâu nó gửi thư về nói ba mẹ nó là “QUÊN NÓ ĐI”, rồi nó.. - chưa kịp kể hết thì chị phải chạy đi lại bàn ăn vì có khách kêu. Tui với thằng Q cũng lớ ngớ nhưng vì đông quá nên đưa tiền cho chị làm kia xong 2 đứa lên xe về...

Thằng Q nó chở đi một vòng rồi nó hỏi:

- Ê, đi đường tắt không mày?
- Tùy mày, mày chở đi đâu miễn về ăn là được, tao đói rồi.
- OK, đi đường này chơi. - Nó nói mà cái mặt nó nham hiểm

Đúng là hình như nó đổi đường bởi vì khúc này lạ, phía trước là một con đường nhỏ, xung quanh là cây cối, và có nhiều cái nhà nhưng không có vẻ gì là có người ở. Nó chạy một hồi thì tui mới ngợ ngợ ra.... Con đường này chạy bằng ngang qua nghĩa địa

- Ê, Q, xung quanh là nghĩa địa mà.
- Há há, sợ hả mày?
- Sợ cái mía, nhưng mày rãnh quá đi đường này chi.
- Thích!

Con đường nhìn thẳng về phía trước thì không có gì để nói. Chỉ là lúc này hai bên đường dường như đứng gió. Những nắm mộ nhấp nhô và xuất hiện dưới những cái cây và tỏ ra một cái sự im lặng kinh hồn. Nhìn thằng Q thì có vẻ không gì là sợ cho lắm.

- Q, mày hay đi đường này không?
- Không
- Thế sao hôm nay đi chi ba
- Tại nghe nói đường này ai đi cũng bị ma dẫn, không bị dẫn cũng bị té xe nên tao đi thử.
- Má mày rãnh quá, biết gē zì còn đi chi
- Không, đi một mình mới bị, còn lần này tao đi với mày nên chắc không gì đâu.

Chưa kịp dứt câu, miệng nó ngừng cười. Xong nó bấm thắng cái “KÉT”... Nó quay đầu qua, nhìn chăm chăm vào một cái gì đó. Tay tui tự nhiên tê buốt cả lên, và lạnh cả sống lưng nhưng một cơn gió thổi tận vào trong áo. Nhưng bây giờ hoàn toàn đứng gió. Lấy lại bình tĩnh và chả hiểu thằng Q nó nhìn gì, thì tui vỗ lưng nó:

- Chó, nhìn gì zì ? - tui hỏi nó 2,3 lần nó mới nháy nháy mắt rồi nói
- T, pé T, tao mới thấy nó xong.
- Ở đâu, nó thế nào, sao mà thấy nó ở đây
- Tao không biết, tự nhiên tao thấy nó, ở đâu đó dưới cái cây kia kìa - nó vừa nói vừa chỉ vô. Tui quay qua nhìn thì hoàn toàn không thấy gì, ngoài những nắm mộ xuất hiện một cách gē rợn.

- Làm gì có ai? Mà nhìn lầm rồi. - tui trấn tĩnh nó
- Không, tao thấy thiệt mà. Mà ở yên đây, tao đi vô coi thử.
- Ê bớt giờ..n - chưa nói dứt thì nó đã tắt máy xe, đi thẳng vào cái chỗ nó chỉ tui.
- Mà trông xe dùm tao, tao vô cái ra liền.

Không gian lại yên tĩnh một cách gê rợn như những gì tui hay coi trong phim. Khúc này thường là thằng Q sẽ bị ai đó giết. Còn tui thì bị đám nào đó đâm sau lưng. Dứt dòng suy nghĩ, tui quay lại sau lưng để phòng nhưng lại nghĩ mình tào lao. Coi phim chỉ cho nhiều rồi nhể, quay lại nhìn thẳng Q. Lúc này nó đã đi được một quãng tới cái cây to. Nó quay qua quay lại một hồi thì nó đã đi ra.

- Có ai không? - tui hỏi
- Không!
- Mất thời gian, tao nói rồi, ai rảnh mà vô đó.
- Ủi chắc tao bị hoa mắt, thôi về, đói quá rồi.

Nó để máy xong nó chạy thẳng, tự nhiên tui có cảm giác gì đó nên ngoái người lại nhìn. Thì bỗng dưng, bóng một nhỏ con gái, mái tóc dài ròn rợn xuất hiện ngay đúng chỗ thằng Q mới vừa lại. Không nhìn rõ mặt, nhưng có cái nét giống giống bé T, vì trước đây thằng Q có dẫn nhỏ T lên phòng trọ vài lần.

Vẫn chưa tin lắm, tui nháy mắt vài lần thì bỗng dưng không còn ai nữa. Bắt đầu thấy hơi hơi ngán cái đường tắt này rồi đó.

Đó là câu chuyện lúc sáng, còn bây giờ thì đã 8h tối. Trời mưa lâm râm, lạ là dạo này nắng nóng gần chết thì ở đây lại có mưa. Kệ có mưa là mát. Hai đứa ngồi nói đủ thứ chuyện. Thằng Q cũng mới gọi điện cho thằng P, bạn của nó ở quê qua ngủ chung cho đông vui, chứ có hai thằng không cũng nản. Thằng P hẹn đầu tầm 10h qua, tại giờ này đang phụ chở hàng cho mẹ nó gì đó.

Đang lướt voz thì mưa to hơn, nặng hạt hơn. Bởi vì nhà lợp tôn nên nghe rất là nhức tai, đều này chắc mọi người ai cũng biết. Hai thằng lấy cái mớ bánh mua lúc chiều ra ngồi lai nhai kể chuyện với xếp đồ đạc. Đang kể chuyện chơi thì mẹ thằng Q gọi cho nó. Không nghe được rõ nội dung câu chuyện với lại mưa to quá nên nó cúp máy sớm. Chỉ biết là mẹ nó dặn “Đừng có ra vườn”

Chưa biết tại sao mẹ nó dặn đừng ra vườn, nhưng cũng tạm bỏ qua. Thằng Q bắt đầu kể tới chuyện bé T..

- Có khi nào hồi sáng tao thấy nó thiệt không?
 - Mà điên quá, mà có thấy nó thiệt thì tại sao nó không ra gặp mà?
 - Biết đâu nó không nhìn ra tao.
 - Điên nữa, hai tui bây như hai anh em, nhìn cỡ nào không ra , với lại giả sử có sao lúc mà vô mà không thấy.
 - Ủi thì cũng đúng.. - thằng Q nó bơ bơ ngồi ngẫm nghĩ.
 - Nhưng tao nghĩ khác mà ời, chắc mà thấy nó thiệt, nhưng lỡ biết đâu..
 - Biết gì?
 - Thôi không gì, tao cũng không chắc. - e bỏ qua
 - Khỏi tao hiểu, tao cũng có linh tính nhưng kệ đi, tới đâu hay tới đó...
- Ngồi nói chuyện về bé T bỗng quên mất đi là mưa đã ngưng tạm thời... Nhưng vừa ngưng thì tự dưng có tiếng chó sủa ở sau nhà thằng Q.
- Nhà mà nuôi chó hả? - e hỏi
 - Không, dọn nhà rồi nuôi chó chi.

- Thế con nào mới sửa.
- Ai biết, chắc chó hàng xóm.
- Nhưng nhà mày có hàng rào không?
- Có, mắt mù cũng phải thấy lúc sáng chứ mày.
- Biết, nhưng này giờ nghe chó nó sửa ở ngay sau nhà mày.
- Thì biết đâu con nào nó vô nhà tao rồi ra không được sao?
- Ủ, chắc vậy. - cái chuyện đơn giản như zì mà tui nghĩ nhiều quá, chắc là bị chuyện bé T nó ám.

Nhìn đồng hồ thì chỉ mới 9h, này giờ mà chỉ có 1 tiếng trôi qua. Chỉ có ngủ là thời gian trôi nhanh. Tui nằm xuống sàn nhà, lấy cái mền trùm lên người, nhưng con chó ở sau nhà nó cứ sửa, sửa hoài không dứt. Kể cả khi cơn mưa mưa lại nhưng tui vẫn nghe tiếng nó sửa rất rõ. Giống như nó sửa ở trong đầu chứ không phải ở sau vườn

Thằng Q lại tự nhiên đứng dậy, nó đi thẳng tới cửa chính nhìn đâm chiu ra bên ngoài, tui chẳng biết gì cũng ngồi dậy. Hồng lẽ thằng P đã tới rồi sao?

- Ê, nhìn gì vậy mày?
- Suyt... - nó ra dấu làm im lặng

Tò mò chưa dứt thì tui chồm người dậy, thì chợt giật bắn người ra. Phía trước nhà sau cơn mưa nặng hạt là bóng ai đó đang dứt nhìn. Cặp mắt sáng rạng như có đèn chiếu vào thẳng. Chẳng hiểu tại sao giữa một không gian tối như mực thế này, tui lại cảm nhận được mái tóc dài của người đó. Đúng rồi, mái tóc dài ngang ngực như mái tóc của người con gái tui nhìn thấy lúc sáng ở cái khu đường tắt. Nhưng chưa kịp khẳng định thì tự nhiên một luồng sáng chiếu thẳng vào chỗ người đó đang đứng....

4. Part 3: Cái Giếng

Thằng Q và thằng P đã đến gần cái giếng một khoảng cách nhất định, tui thì đứng ở phía đằng cái cây chùm ruột nhìn ra và quan sát. Mọi thứ đứng như dự tính. Bây giờ chỉ còn đợi 2 tui nó đào cái đồng đất nó lên nữa là mọi chuyện sẽ được giải quyết. Nhưng tui có một linh cảm không lành, hình như có ai đó xuất hiện trong đầu như khuyến ngăn tui hãy chặn 2 thằng Q,P lại..... Lại một lần nữa, mái tóc ngang vai của xuất hiện cùng cặp mắt ấy, như đang tiền gần đến cái giếng....

Quay trở lại 9h tối...

Thằng Q vẫn còn đứng bất động, cơn mưa nặng hạt dần dần vơi bớt. Bóng dáng người con gái đứng phía ngoài cũng đã biến mất, thay vào đó là một ánh đèn pha. Tui đứng thẳng dậy, bởi vì thằng Q đã tông cửa chạy ra cái chỗ đó, tui cũng chạy ra theo sát nó đề phòng có gì đó. Nhưng hoàn toàn không có gì, không có ai, gần đó cũng chẳng có một người nào. Đột nhiên, một cánh tay lạnh ngắt vỗ lên vai tui. Một dòng điện chạy dọc xương sống, chẳng lẽ tới số rồi sao.

- Thằng này là thằng nào? - tiếng một thằng con trai cất lên, hú hồn
- Ủa, P , sao mày tới sớm zì, nói 10h mà? - lúc này thì thằng Q đã quay lại, nhìn nó khá là bình tĩnh hơn.
- Ủ, mà tại tự nhiên mưa quá, nên không chờ nữa. Tao thấy thế nên chạy qua luôn ai ngờ mưa ngập đường, ướt nhem cả người. Mà chú này là ai?
- C, thằng bạn trên TP, tao dẫn về phụ đem đồ.
- Oh, hiểu. Thôi đi vô rồi tính gì tính, lấy tao bộ đồ nha Q.
- Ủ.

Tui với thằng P chào hỏi cái, xong lết thết đi vô nhà, thằng Q vẫn tiếp tục nhìn qua nhìn lại như muốn tìm cái bóng dáng người đó. Đến khi thằng P cất lời kêu vô thì nó mới thần thờ đi vô. Tội nghiệp, chắc nó trông gặp con bé T lắm...

Lúc này được 3 thằng đực rửa, vẫn vui hơn chỉ có 2 đứa. Ngặt một cái mưa lại bắt đầu nổi lên. Nếu như cơn mưa này ở trên thành phố thì tui đã nằm thẳng cẳng ra mà đắp mền ngủ. Còn ở nhà thằng Q tui chẳng hề có hứng thú nữa, chỉ muốn ngủ một giấc cho tới sáng mà qua ngày. Xong sớm lên sớm cho yên ổn. Chứ còn ở đây lâu dài chắc ôm thêm vài ký.

Hiện tại là 12h khuya hơn, mưa vẫn lớn và ồn như chưa từng được mưa. Thằng P với thằng Q đang ăn mấy bịch oshi, tui thì nằm bấm dt. Tự nhiên bấm vô mấy cái fanpage truyện ma. Rồi gặp mấy tab thể loại như oan hồn chết oan, người về báo mộng, không thể siêu thoát. Đủ thứ về mấy chuyện này, tự nhiên tui giật giật người. Ngồi dậy rồi quay qua quay lại nhìn tới nhìn lui. Thằng Q thấy lạ nên cất tiếng hỏi:

- Gì vậy C, gặp ác mộng hả?
- Ko, có ngủ đâu mà ác mộng, mắc đáí.
- Đi đi, rồi ra ăn bánh nói chuyện, làm gì nằm như tự kỷ vậy.
- Ờ ờ...

Tui nhấc cái thân đứng dậy, xong rồi đi thẳng vào cái nhà vệ sinh. Vẫn là cái ổ khóa bị quá đắt đó. Loay hoay một hồi mới chui vào được, và trước mặt vẫn là cái cây có mùi ám khí. Nhưng lần này nó còn ghê rợn hơn bởi vì, cơn gió nó quá mạnh nên cái cây nó cứ đùn qua đùn lại. Chưa muốn đáí, mà tự nhiên nó đáí.

Tranh thủ xả hết những gì cần xả, rồi tranh thủ lại rửa cái tay. Bản thân tự dặn là không được nhìn lên cái gương vì sợ lỡ nhìn lên sẽ thấy cái gì đó. Nhưng như có một thể lực nào đó làm cho tui phải ngược đầu lên. Trong gương thật sự cũng không có gì, chỉ là hình ảnh cái cây đùn qua đùn lại... nhưng, đột nhưng không còn mưa nữa. Cơn gió cũng đứng và cành cây cũng ngưng đùn đưa. Từ phía sau, phía sau xa cách cái cây một đoạn, một bóng người, không phải, chỉ nửa người. Có thân hình khá mập, nhưng chẳng hiểu sao tui chỉ nhìn được nửa người thôi. Vẫn là mái tóc đó, không thể nhìn rõ là ai, nhưng tui biết chắc chắn là con gái. Tui đổ mồ hôi ra lấm tấm, và chỉ sau đó vài giây ngẩn ngui, thì.... Người con gái đó xuất hiện ngay dưới cái cây kinh rợn này.

Lần này không thể nào lằm nữa, chính xác là người con gái với mái tóc che kín mặt, chỉ hiện rõ hai ánh mắt sáng rực giữa bóng đêm..

- Có ma, tui bây ời! - Tui la lên, giật banh cánh cửa ra, rồi phóng thẳng ra ngoài, miệng thì thở hồng hộc như chưa từng thở mạnh như bây giờ.
- Ở đâu, ma cỏ gì? - thằng P lên tiếng đầu tiên
- Ở đó, trong nhà vệ sinh. - tui vừa nói vừa chỉ tay

Thằng P phóng lại nhìn thẳng vào cái nhà vệ sinh, có lẽ là nó gan hơn tui. Nó nhìn ngấm một hồi, rồi bước vào trong. Thằng Q không giữ được bình tĩnh cũng phòng vào theo. Tui cũng không muốn đứng một mình, lao vô luôn. Nhưng không có gì cả! Lạ thật, chỉ mới đây thôi mà bây giờ mọi thứ đã trở lại như thường. Cành cây vẫn đùn đưa, và cơn mưa vẫn còn chứ không dừng lại như những gì tui cảm thấy lúc nãy... Không lẽ là thần hồn nát thần tính, sợ quá mà hóa bùa. Nhưng tui chưa bao giờ tưởng tượng ra mấy cái thứ ma cỏ cỏ, sao lần này lại trùng hợp như vậy.

- Mày nói mày thấy gì C, ma cỏ gì tao có thấy gì đâu? - thằng P cất tiếng hỏi
- Tao không biết, sao giờ không thấy, chứ hồi nãy lúc tao đang rửa tay, tao thấy bóng dáng một người con gái có mái tóc dài ngang ngực. Đứng ở phía xa kia kia, rồi tự nhiên tao vừa chớp mắt là nó lại xuất hiện gần ngay cửa sổ. Tao giật mình nên mới la lên.
- Mày thấy trực tiếp hả?
- Không, tao nhìn qua gương kia. Ủa mà nãy giờ mưa có ngưng không?
- Làm gì có, mưa lớn như điên nãy giờ, ngưng gì mà ngưng!

- Hả? Ngưng một chút cũng không có hả? Lúc tao đi đái cũng không ngưng hả?

- Không. - thằng P khẳng định

- Kỳ vậy. Tao bắt đầu thấy mệt rồi đó.

Trong lúc tui nói chuyện với thằng P thì thằng Q đã đứng kế bên cái cửa sổ từ lúc nào rồi. Nó trầm tư một hồi rồi lên tiếng.

- Phía đó là cái giếng nhà tao. Xung quanh là hàng rào kính mít, không thể nào có ai vô. Với lại mày nói con gái thì lại càng không thể. Trời mưa thế này đâu ai vô?

- Chắc là ma thiệt thì sao? - tui nói

- Uhm... - thằng Q uhm dài một cái.

Không gian yên ắng lạ thường, mặc dù trên mái tôn vẫn là tiếng mưa ầm ầm... Lúc này cả 3 đứa ra lại phòng khách và bắt đầu ngủ. Đèn vẫn để, và như thông lệ, đứa nào đi vệ sinh thì rủ thêm một đứa, vẫn an toàn hơn và đỡ ngán hơn. Vừa nhắm mắt lại được chưa bao lâu, thì lại có tiếng chó sủa. Tiếng chó sủa đó, vang lên trong đầu, tui mở mắt quay qua nhìn, thì đồng thời thằng Q cũng nhìn tui.

- Chó nhà ai mà sủa vậy? - thằng P hỏi

Ba đứa im lặng không có câu trả lời, ngày càng sủa lớn hơn. Tui tui xác định được là chính xác nó ở phía sau nhà thằng Q chứ không ở đâu hết. Lúc này thì ba thằng vẫn nằm im vì chẳng muốn lên đi nữa. Một phần là buồn ngủ, một phần là ngán. Nhưng mưa thì cứ mưa, chó thì cứ sủa, mãi không dứt. Thằng Q phải ngồi bật dậy mở cửa đi vòng ra đằng sau nhà. Tui với thằng P đi theo sau, mưa lớn nên ba thằng lấy tấm bạt trùm lên trên đầu cho đỡ ướt. Thằng P thì lấy một tay bật đèn flash của điện thoại để rọi sáng. Đi một hồi, thì đã ra tới phía sau vườn. Mưa quá lớn, lớn tới nỗi mà sau nhà để lại những dòng nước rất là to. Thằng P rọi đèn một hồi để xem có con chó nào không thì hoàn toàn là không! Hoặc có thể là có mà bởi vì thấy tui tui ra nên nó bỏ chạy. Thằng Q thì đã ra khỏi tấm bạt lúc nào rồi, nó vừa lấy tay che đầu, vừa chạy lại cái nhô nhô lên.

- Mày đi đâu vậy Q - tui la lên vì mưa quá không thể nói nhỏ được.

- Hình như nó ra cái giếng nhà nó. - thằng P trả lời thay

- Giờ này chạy ra đó làm gì?

Dứt câu hỏi, thằng Q la to kêu 2 tui tui chạy lại. Chẳng hiểu chuyện gì nhưng cũng ra theo. Thằng Q nhìn vào một đồng đất to, và nói:

- Lại vậy, cái mô đất này là gì? Sao tự nhiên ở đây lại có mô đất. Lúc trước làm gì có?

- Lỡ ổ mối sao? - tui nói

- Không, ổ mối nhìn khác, còn này nhìn khác. Tao thấy lạ lắm - thằng P nói

- Ủ tao cũng thấy vậy, hay đào lên thử.

- Hai tui bây rãnh quá, đang mưa gió, từ từ đi, sáng mai tính.

- Ủ, thằng C nói đúng, mai tính...

Cái điện thoại của thằng Q sáng lên, nó loay hoay một hồi thì nó lấy ra, nhưng trên điện thoại nó là một số lạ không có lưu tên. Nó bắt lên alo alo nhưng không ai trả lời, hoặc có nhưng vì mưa to nên nó không nghe gì cả..

Bỗng dưng, từ phía nào đó trong bóng đêm, một tiếng chó ăng ăng lên. Như một bầy chó đang cắn lộn. Ba đứa giật cả mình rồi đứa mất nhìn xung quanh.. Không thấy gì cả, vẫn là một màu đen như mực mặc dù thằng P có rọi điện thoại đi xung quanh...

Một lần nữa, điện thoại của thằng Q lại cất lên... nhưng lần này nó có hiện số. Là mẹ của thằng Q. Thằng Q không bắt máy vì sợ mắc công mẹ nó hỏi tại sao lại đứng ngoài mưa. Thế là ba thằng chạy vào nhà, rồi

thằng Q mới gọi lại cho mẹ nó. Nó nói là mới đi ra ngoài sau cái giếng, chưa kịp nói tiếp thì đã bị mẹ nó la vào điện thoại:

- Mẹ nói con đừng ra sau vườn mà.

Xong mẹ nó dặn nó một lời nào là trời mưa nguy hiểm, nào là cảm lạnh. Nhưng tui cảm thấy lý do đó không phải là lý do mẹ nó muốn đề cập tới. Giống như là có một chuyện gì đó mẹ thằng Q muốn giấu. Chỉ biết là lúc này đã là 2h tối....

5. Part 4: Sự Liên Quan

Các bạn có còn nhớ những cây nhang mà tui nhắc tới ở phần một không? Tối hôm nay, chính bọn tui lại gặp những chuyện xung quanh những ánh đèn lửa trên mấy cây nhang đó... Sự tình ra sao thì xin mời mọi người tiếp tục theo dõi.

Bây giờ trời đã là 2h hơn sáng, đứa nào cũng mỗi mệ và hoàn toàn không muốn làm gì nữa, nên thằng Q,P và tui đều nằm trong nhà ngủ. Thằng P thì được thằng Q đưa cho thêm một cái mền, sau đó ai nấy đều đã ảm áp thì tạm thời gác hết mọi chuyện qua một bên. Thằng Q định đi ra xem lại cái mô đất ngoài cái giếng nhưng tui với P đều ngăn bởi vì trời mưa quá to. Bây giờ mà ra thì cũng gặp sình lầy. Chẳng thể quan sát được gì, có khi xui lại còn bệnh thêm..

Tiếng mưa vẫn còn ồn và vang lớn... Tui chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng và mệt mỏi. Chẳng còn hay biết gì xung quanh cho tới khi tui giật mình nhẹ vì một tiếng chuông điện thoại vang lên. Cửa thằng Q, vẫn là mẹ của nó. Hình như có nói cái gì đó nhưng tui không quan tâm và nhắm mắt lại ngủ. Một giấc mơ mê mệ giữa đêm nhưng may sao tui lại thoát ra được bởi vì đang có ai đó lay cánh tay của tui:

- Dậy, dậy C - giọng thằng P

- Chuyện gì? - tui lơ đãng con mắt hỏi

- Dậy nhanh thằng quỷ, thằng Q mới gặp ma nữa kìa

- Mợ, ma cổ gì hoài vậy?

- Không giỡn đâu, nhanh, ngồi dậy

- Sao tụi bây không mở đèn?

- Cúp điện rồi! - nó nhấn mạnh

- Hả? - tui ngồi bật dậy.

Tui nghe qua lời nói của nó cũng biết là nó không có giỡn, chỉ vì tui quá đuối. Hôm nay xảy ra nhiều chuyện còn chưa đủ hay sao mà giờ này còn có chuyện nữa. Tui loay hoay nhìn cái điện thoại, trời đất ơi, này giờ tui ngủ mới được có 20 phút. Thằng Q đang ngồi ngay hướng nhìn thẳng vào phòng thờ của nhà nó. Tui bước tới rồi ngồi xuống hỏi, thằng P cũng đã ngồi kế bên:

- Sao, này giờ tụi bây không ngủ hay sao mà lại gặp chuyện. Mà gặp gì? Có giống tao nói không? - tui hỏi

- Hồi này, lúc tao cũng vừa nhắm mắt, thì tao nghe lộp cộp lộp cộp ở phòng thờ. Tao tưởng là mưa gió nên cũng không quan tâm, nhưng tao càng tập trung để ngủ thì tiếng càng lớn. Xong tao mới quay qua nhìn thằng P coi nó ngủ chưa?

Tới lượt thằng P kể:

- Nó nhìn tao, tao nhìn nó, biết là 2 đứa nghe chung nên mới hiểu ý mà ngồi dậy nhìn xung quanh coi có cái gì mà ồn vậy! Quay qua thấy mầy đang ngủ nên thôi, đứa nào ngủ được thì hay đứa đó, dù gì cũng có 2 đứa rồi. Cái tao với Q mới nhìn quanh một hồi thì định hình ra là từ phòng thờ có tiếng động đó. Tưởng là cái mái tôn bị dột nhưng không phải, tiếng đó khác tiếng này khác.

- Rồi sao nữa?
- 2 tụi tao mới đi lên, vừa bật đèn phòng thờ lên, thì đột dưng điện cúp. Chẳng còn thấy gì nữa, ngoài...
- Ngoài gì.. mà y kể lẹ coi, tao buồn ngủ còn gặp mày!
- Ngoài gì thì mày nhìn kìa - thằng Q nó nói rồi chỉ tay ra thẳng hướng

Tụi nhìn theo hướng cái tay của nó, xong rồi như phản xạ tự nhiên tụi giật người lại. Trong một căn nhà đã tối thui vì cúp điện thì chỉ còn duy nhất 3 ánh đèn sáng lấp lánh vàng rọi trên tường. Không biết là từ đâu ra nhưng chắc chắn là kinh rợn.

- Mày thấy chưa?
- Thấy rồi
- Rồi hả?
- Thấy rồi
- Vậy bây giờ sao?
- Sao là sao?
- Không lẽ ngồi đây tới sáng
- Chứ làm gì giờ?
- Đứa nào dám lên
- 3 đứa lên hết
- Hả?
- Ủ...

Nội dung câu chuyện chỉ vồn vện nhiều đó, và quyết định là cả 3 đứa đều đi lên coi thử. Chân tay sẵn sàng, đầu óc buồn ngủ giờ đã tỉnh queo, mắt mở sáng, đèn điện thoại có thể bật bất cứ lúc nào cần thiết. Ba thằng đi từ từ lên hướng ánh đèn vàng lấp lánh đó. Tụi đứa nào cũng đập thành thịch, thình thịch... Bỗng một tiếng lớn vang lên một cái “ầm” trên nóc nhà và thêm vào là một tiếng lặn dài, như là có một hòn đá từ trên trời rơi xuống nóc nhà. Cả 3 đứa như mất hồn mất vía nhưng không một đứa nào lên tiếng. Cảm giác như sợ “bứt dây động rừng”. Nhưng dây gì, rừng gì, bây giờ xung quanh chỉ là một màu tối, và ngoài một màu tối đó ra thì còn những ánh đèn vàng chói lòa ở trên phòng thờ. Lúc này ba đứa đã đến tới phòng thờ, nhưng hoàn toàn không có một chút gì gọi là ánh sáng từ trong nhà cả. Đường như những ánh sáng đó là từ ngoài đường, thằng Q trầm ngâm một hồi xong, nó chạy lại cái cửa mở tung cái rèm ra. Thì y như rằng ở ngoài có một người đang đứng, dáng vóc to cao, và hình như đang rọi đèn vào thẳng trong nhà, và cũng đúng như chỗ của tụi tụi đang đứng. Chắc là người đó phát hiện được thằng Q đã thấy “người đó” nên ánh sáng vụt tắt...

Cơn mưa rất lớn, trời đất thì tối thui, giờ này thì ai lại điên mà đi ngoài đường. Trong khi đó tại sao người đó lại rọi ánh đèn đó vào nhà Q một thời gian lâu như vậy. Còn một chuyện mà tui vẫn không hiểu, đó là một người đàn ông. Nếu mắt tui không nhầm thì chính xác là một người đàn ông. Chẳng lẽ người này có liên quan gì tới cái mô đất ở phía sau nhà thằng Q. Nhiều dòng suy nghĩ xuất hiện trong đầu, tui chặc lưỡi một cái rồi quay đầu lại. Thì bỗng dưng, từ ngay chính diện, chỗ mà phòng thờ thằng Q bỗng nhiên xuất hiện mấy cây nhang sáng rực như ai mới vừa thắp sáng...

- Trời ơi tụi bây, sao nhang nhà mày lại sáng vậy?
- Thằng P thắp đó
- Sao mày thắp mà không báo tao?
- Mày điên hả, thắp nhang báo mày chi.
- Làm tao giật mình, nhang tự sáng.

- Không, thằng P thấp đó.

Xong tui quay qua thằng P, hỏi nó:

- Mày thấp nhang chi zị P?

- Mẹ tao dặn, lỡ mà có chuyện gì “Bậy bạ” thì thấp cái nhang cho âm nhà. Người ở “trên” thấy được kiếp nạn, có gì họ giúp đỡ mình, không ông bà cũng phạt pháp. - vừa nghe nó nói xong, thì tui mới biết là mẹ thằng P còn mê tín hơn cả tui. Nhưng cũng đúng, bây giờ thấp nhang lên cái thì trong nhà bỗng ảm lên hẳn, không còn cảm giác lạnh lẽo nữa.

Ba thằng không nói không rằng, đi xuống chỗ ngủ lúc này. Đèn vẫn tắt bởi vì chưa có điện, chắc là mưa to quá nên cái bình điện bị gì. Tạm thời gác lại tiếp, thằng Q lại moi đâu ra tiếp một cái mền. Lúc này đứa nào cũng ngồi dựa vô tường. Tui thì lại lấy bịch bánh ra ăn, mới ngủ có 20 phút chắc chưa cần phải súc miệng lại Từ hồi tui thấy cái bóng người con gái ở trong đoạn đường tắt, với người con gái ở trong nhà vệ sinh, thì bây giờ tui lại thấy một người đàn ông. Nhưng lạ là lần này cả ba đứa đều thấy. Vậy suy ra, thì người con gái có thể là “ma”, nhưng người đàn ông kia thì là người “chuẩn men”.

- Mày rãnh quá C? - thằng P nói

- Rãnh gì cha?

- Giờ này còn ăn..

- Ủa chứ không ăn làm j, cũng có ngủ được đâu. Sao tui bây k ngủ

- Tao đang suy nghĩ

- Suy nghĩ gì?

- Chuyện phòng thờ đó. Hồi nãy tui tao nghe tiếng lộp cộp ở phòng thờ. Chắc chắn là ở trên, nhưng lên lại ko có gì?

Thằng Q tiếp lời:

- Ủ nó nói đúng đó, mà thằng cha ở ngoài nhà tao nữa. Giờ này rọi đèn vô nhà tao chi.

- Tao thì nghĩ vậy.. - tui nói

- Mày nghĩ sao?

- Thằng cha đó.... là ăn trộm!

- Sao mày nghĩ là ăn trộm? Trộm j nhà tao?

- Trộm gì thì tao ko biết, nhưng chắc là trộm. Lúc đầu chắc định vô nhà mày ăn trộm gì đó, nhưng ngặt cái là bị cúp điện, với lại phát hiện ra có tui đây. Xong cái nó chạy, mà chắc vẫn còn nghi ngờ gì đó nên đứng rọi đèn vô thử. Rồi thằng Q mới mở rèm ra, rồi cha đó chạy đi luôn.

- Ủ ha.. nhưng còn tự nhiên nãy cái gì trên mái tôn nhà tao vậy? Má, nghe đúng lớn, làm tao giật mình.

- Tao nghĩ nếu thằng đó là ăn trộm, thì chắc nó chọi lên nhà mày đó. - thằng P quay qua nói đúng ngay ý tui định nói.

- Má, té ra là ăn trộm

- Cũng chưa chắc, tao thì đoán vậy thôi, nhưng lỡ nó làm gì khác thì sao. Nhưng hôm nay nó biết có tui mình ở nhà, chắc nó không quay lại nữa đâu.

- Ủ..

- Thôi, tao mệt rồi, đi ngủ đây

- Ủm.. thôi ngủ tui bây ời.. có gì mai tính...

Ngủ một giấc tới tận 11h giờ sáng hôm sau, thằng P thì đã về nhà từ lúc nào. Chỉ còn tui với thằng Q đang nằm lẩn qua lẩn lại, nhưng cũng không thể ngủ thêm bởi ánh nắng đã chiếu thẳng vào nhà. Tiếp tục thay phiên nhau súc miệng, tui thì tranh thủ lúc chờ thằng Q có đi ra ngoài trước coi thử có dấu vết gì của “thằng cha” tối hôm qua không. Nhưng không có gì khác ngoài mấy cái dấu chân, nhìn chả phân biệt được.

- Bây giờ ăn gì?
- Bún thịt nướng đi..
- Ừ ok.

Vẫn con đường cũ nhưng trời hôm nay vẫn còn âm u, nhà nhà đều đóng cửa. Không khí mờ ám, đúng là chỗ này cũng gần như là khu què, gần giống như nhà tui. Chị bán bún vẫn cười nói vui vẻ như hôm bữa. Tính ra thì trời âm u kiểu này mà ăn bún thịt nướng nóng hổi này thì hết ý. Cho nên khách khứa vẫn đông. Bỗng nhiên tui có cảm giác như ở phía bàn đối diện chỗ tui ngồi có 2 ông đàn ông giống như đang nhìn thẳng tui này, có điều vừa bắt gặp ánh mắt của tui thì ông ta lại quay đi ăn tiếp. Một là quá đa nghi, 2 là có gì đó xung quanh cái ánh mắt nhìn lên này. Tui quay qua thằng Q, thì thằng Q đang ăn, tui cũng ko muốn nói, mắt công nó lại cười, hoặc là nói “Mày làm như phim”

Ăn uống no say, 2 cái ông hồi nãy cũng đã về từ lúc nãy. Trời lại mưa lâm râm, quái lạ. Càng ngày càng không thể hiểu được cái thời tiết. Chào chị bán bún xong, thằng Q rồ máy chạy, nó lại đi vào cái con đường tắt “nghĩa địa” cũ. Lần này thì không có ai xuất hiện, khu nghĩa địa đã âm u, mà cái thời tiết mưa lác rác còn âm u thêm bội phần. Đúng là không thể ở đây lâu được. Cuối cùng cũng về đến nhà, cũng đã phụ thằng Q lấy ra được gần hết một số đồ cần đem, bây giờ chỉ chờ có xe rồi chờ đi thôi. Trong thời gian ngồi nghỉ, thì tui với thằng Q chạy ra chỗ mô đất gần cái giếng của thằng Q.

- Giờ làm gì với cái đồng đất này.
- Đào lên. - thằng Q khẳng định
- Lấy gì đào ba, lấy tay chân đào hả?
- Có cuốc ở trong nhà kho, lúc trước ba tao có trồng cây, hình như còn ở trống.

Thằng Q vừa nói xong nó chạy vô lấy liền, vác ra một cái cuốc, với một cái xẻng. Nặng như quỳ, nó thì đào, tui thì chờ nó nói chỗ nào cứng thì dùng cái xẻng xúc vào. Tưởng chừng như là một mô đất bình thường, nhưng tự dưng cái cuốc của thằng Q va trúng cái gì đó kêu cái “keng”.. Chính xác thì cái tiếng này là tiếng va chạm, tui khó mà dùng từ để diễn tả. Nhưng nói chung là trúng cái gì đó. Bây giờ tui mới hay là mưa đã lớn lên từ lúc nào, và cái chỗ đào nãy giờ cũng đã lấp đầy nước mưa, chỉ có vừa cuốc vừa xúc nước ra ngoài cho kịp lúc.

Hai thằng nhìn vào cái “gì gì” đó.. Nhưng chưa rõ lắm, thì tui mới lấy cái xẻng mà xúc nó ra. Thì đó là một khúc xương, một khúc xương khá là nhỏ.

Hai đứa đứng lặng im một hồi, cái cảnh bây giờ nó giống phim. Có thể là hoa mắt nhưng mọi thứ đều là thật. Xong rồi thằng Q dùng cái cuốc xách cái xương đó vào nhà. Một phần vì mưa nhiều quá một phần vì muốn xem thử. Nên tạm bỏ qua cái mô đất đó để đào lúc sau. Câu chuyện về tìm hiểu cái xương này ra sao, thằng cha được cho là “ăn trộm”, “cô gái” sau nhà vệ sinh... Phần sau sẽ rõ!

6. Part 5: Nhân Vật Mới

Hai thằng ngồi ngắm nghía cái xương một hồi lâu, vẫn chẳng thể biết chắc được 100% cái xương này là xương gì...? Có thể là xương người, hoặc là xương bò hay chó chẳng hạn. Chỉ có chuyên gia phân tích mới giúp chúng tui được trong lúc này. Mà cơ bản là làm gì có chuyên gia, có ai mà lại đi tin mấy thằng sinh viên quèn này. Thế là hai thằng tra mạng, tìm điểm giống của xương người, blah blah. Nhưng vô vọng, chỉ có thể đoán mò. Ở ngoài mô đất chắc chắn vẫn còn, hoặc thậm chí là nhiều nữa là khác. Trời nắng lên lại,

và mùi hôi của nước mưa ở dưới đất bắt đầu bốc lên. Hơi khó chịu một chút những vấn đề hơn cái cảnh mưa hoài và lớn như vậy. Không biết tối nay có còn mưa nữa hay không?

Thằng Q đang ngồi bấm bấm điện thoại, xong rồi nó nói:

- Tao chạy đi đây cái

- Đi đâu, tao đi luôn

- Thôi được rồi, tao đi tìm người nên đi một mình, mày ở lại chờ thằng P đi, chắc nó chờ hàng cho má nó xong là nó vô đó.

- Ờ ok.

Nó dắt xe ra cổng, nhìn cái điện thoại thêm một lần nữa. Rồi nó phóng xe đi thẳng, tui chả biết thằng này nó âm mưu làm cái gì, nhưng tui cũng không quan tâm. Ít nhiều gì trời cũng đã tạnh và có chút nắng. Nhưng ở phía xa xa kia vẫn còn loáng thoáng mây đen. Có vẻ là vẫn còn mưa.. Tui thở dài rồi bước vô nhà, lấy mấy bịch khô bò với bánh ngọt ra gặm với xem lap. Đường như mọi thứ im ắng và không có gì thay đổi. Chỉ lâu lâu tui hơi giật mình vì có tiếng lục tục trên trần. Tui khóa cửa cẩn thận rồi đẩy cái laptop ra một bên, bật chuông điện thoại lỡ thằng nào nó về còn nghe. Nhắn tin cho con gấu một cái nói là phải xuống đây lâu dài, có gì nói bà chủ nhà dùm. Xong đâu lại vào đấy. Tui đánh một giấc ngon lành...

Trong giấc mơ tui mơ thấy đủ thứ, không nhớ rõ nhưng nó có một dấu ấn nào đó về những chuyện xảy ra gần đây. Làm cho tui cảm nhận như cái cô gái mà tui gặp mà mọi người cho là “ma” đó, có liên quan gì tới cái mô đất. Không liên quan bình thường mà còn liên quan sâu đậm nữa. Và trong giấc mơ, hình như cô ta còn muốn nói gì đó với tui, nhưng tui có cảm giác là ai đó đang lay tay của tui... Mắt tui vẫn nhắm nghiền cố gắng mở ra nhưng không mở được. Cái cảm giác giống như mọi người hay gọi là bóng đè. Tui ghì người, càng ghì thì tay tui càng tê. Tui cảm giác như cái nền nhà đang bị rung rinh vậy. Tui không còn nằm trên mặt đất nữa, và hình như đang bay trên trời. Chẳng lẽ số kiếp tui đã tàn Biệt là không còn cách nào, tui thả lỏng người ra, rồi nắm chặt 2 tay. Ngồi thẳng dậy. Đầu tui nhức một cách không thể tưởng tượng. Tay chân nhức nhối như vừa bị một vật gì đó đè cả mấy tiếng đồng hồ. Đúng là ngủ tầm 4,5h chiều thiệt là khủng khiếp. Tui chợt nhận ra, mọi thứ vẫn rung, cái nền nhà vẫn có cảm giác đang loay chuyển. Tui giật mình tưởng như mình vẫn còn trong mơ, tui quay qua quay lại, thì tổ cha nó, cái điện thoại trong túi nó rung này giờ

- Alo, thằng nào gọi tao

- Má, mày không có mắt hay sao mà không nhìn số, ra mở cửa

À, thì ra là thằng Q nó về, mà nó về thì tại sao không tự mở cửa. Nó có chìa khóa mà. Chẳng lẽ lại mơ nữa, tui nhức đầu đúng thẳng dậy. Người loạng choạng bước ra cửa nhìn. Thì tui giật mình, té ra là thằng P.

- Ủa, mày hả P?

- P bố mày đây, mày làm gì tao gọi hơn cả trăm cuộc mà ko ai bắt máy là sao?

- Tao ngủ, bị trời đè. Mệt gần chết đây nè.

- Thôi lẹ lẹ đi, mở cửa cho tao vô, trời muốn mưa nữa kìa, tưởng đâu là tao chạy về rồi đó.

Tui loay hoay kiếm cái chìa khóa rồi mà thằng Q đưa lúc sáng, xong mở cho thằng P vô. Đúng như nó nói, trời đã gấm và lại kéo mây. Thời tiết lạ thường, ở thành phố kiếm một giọt mưa không có, về đây thì mưa như muốn đuổi mình đi. Nhưng thời tiết lạ thường là bình thường, còn trên tay thằng P đang cầm cái gì đó.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Con mèo

- Hả, mèo ai? Lùm hả?

- Lùm gì, mèo nhà tao, đem vô nhà cho rình... - nó nói rình xong cái nó ngưng

- Rình, rình trộm hả?

- Điên nữa, rình ma

- Ờ ờ.. hiểu, thôi vô, sắp mưa lại rồi.

Nó dắt xe vô nhà, xong rồi để con mèo đi vòng vòng. Nhìn nó đi một thước nó quấy đuôi một cái không ưa được. Tính tui cũng thích mèo, nhưng chỉ thích mèo con, còn mấy “mẹ” này thì chỉ được tài ăn. Mặc kệ nó, rồi tui quay qua thằng P.

- Thằng Q đi đâu sáng giờ, nó chưa về.

- Nó đi kiếm thầy?

- Thầy gì? - tôi đơ người

- Thầy pháp chứ thầy gì?

- Thằng như nó mà cũng tin thầy bùa hả?

- Không, hình như là bà 3 của nó. Trong dòng họ đảng hoàng.

- Ờ. Ủa mà sao mày biết? Nó nói mày hả?

- Ủ, nó nói tao, nó nói đừng nói mày mắc công mày cười.

- Cười mệ gì!

- Rồi chừng nào nó về?

- Tao không biết nữa

- Vậy tối nay nó về ko?

- Má, đã nói ko biết hỏi hỏi hoài luôn. Phang vỡ đầu giờ

- Bớt nóng, mà mày biết cái xương chưa?

- Rồi, nó có kể tao

- Vậy giờ tính sao, có đào hết cái mô ko?

- Không, không nên, để qua tối này mới tính tiếp?

- Tại sao lại qua tối này?

- Thì để con miêu miêu nhà tao hành việc đã

Tui quay qua nhìn con miêu miêu của thằng P chỉ. Nhìn nó lông đen vàng, cái mặt ngầu ngầu hình như là cái. Đi mà cứ ơng ọ ơng ọ như đàn bà (ơ đúng mà). Tui ngồi kể lại lúc này tui bị trời đê. Thằng P cười rồi nó mượn lap tui online. Chat với tui gái gì đó. Tui thì chẳng có gì làm, điện thoại cũng nt để đó, đành đi vòng vòng xuống nhà dưới kiếm coi có gì ăn tiếp không? Trời ở ngoài hiện tại chưa có mưa, chỉ có gió. Cây cối nhà thằng Q như nghiêng ngã, nhìn mà cũng ngại ngại ra ngoài. Bỗng dưng tui chột lút mắt nhìn thấy một người. Từ đằng xa, tui không cảm nhận được là đang ở trong vườn nhà thằng Q hay ở vườn người ta. Bởi vì hơi xa và tối nên tui không chắc được là trai hay là gái. Chỉ biết là 100% có người đang đi. Lại thêm một chuyện điên khùng, nhưng có lẽ ngoài tui ra còn một người thấy nữa. À đúng chính lại là không phải người, mà chính là chị miêu nhà chú P. Nó đang tạo ra âm thanh “gru gru” như người ta bỏ đói nó. Một sự trùng hợp là nó cũng đang đứng gần cái cửa sổ, chỗ mà tui đang nhìn. Ánh mắt của nó lộ một vẻ gì đó hun tợn, và tay nó thì cứ vỗ tới vỗ lui như là muốn nhảy thẳng ra ngoài đó. Bỗng, nó cất một tiếng:

- Méoooooooooo

Tui giật mình này lùi người ra phía sau, còn nó thì phòng vụt đi. Tui chưa kịp nhìn nó đi đâu thì thằng P vỗ vai. Nó nghe được tiếng con miêu của nó nên nó mới đi xuống. Tui chỉ ra ngoài chỗ cái người hỏi này, nó nhìn theo. Bỗng nhiên nó chảy mồ hôi hột và môi lắp bắp:

- Cái.. cái.. gì kia?

- Mày sao bị P? Mày biết ai hả?

- Đây là...là.. con T mà?

- Hả? - tui trơ hòng ra nhìn, không thể nào nhìn rõ được. Làm sao nó dám khẳng định.
- Làm sao mày biết? - tui lay người nó hỏi, nhìn nó vẫn đang rất hoảng sợ.
- Tụi tao đã từng chơi với nhau rất nhiều rồi, không lần được. Dù có giống cũng không giống được.

Hai thằng cảm lạnh, nhưng cơn mưa lại nhỏ giọt. Còn cái bóng người đằng kia đã biến mất khi tới gần cái giếng. Tui với nó đứng nhìn thêm một hồi, thì con miêu của thằng P cất tiếng kêu nhè nhẹ, không có cộc cằn như lúc nãy. Chẳng lẽ đúng như mọi người hay nói, mèo có thể thấy được người chết giống như chó. Lúc này đây nó không còn thấy “người” ngoài kia nữa nên nó trở nên hiền dịu. Kết thúc dòng suy nghĩ chưa kịp lâu thì một tiếng đập cửa vang lên.

- Rầm rầm rầm...

Cái gì nữa đây, tui với thằng P quay qua nhìn nhau. Chẳng lẽ cái bóng người hồi nãy, thấy cái mô đất bị tụi tui đào banh lên, nên bây giờ vào nhà phá hoại. Hay nhiều người còn gọi là báo oán. Tui biết cái cảm giác của thằng P ngay lúc này cũng giống như tui.. nhưng chưa kịp hỏi thì cái tiếng đó lại vang lên:

- Rầm rầm rầm... C , P, tụi bây đâu hết rồi?

Té ra.. âm thanh vang dội này giờ là tiếng đập cửa của thằng Q. Tội nghiệp nó, đứng ngoài đó này giờ. Biết được là nó nên tui lật đật chạy lên mở cửa. Nhìn nó gần như muốn ướn nhem. Chuyện là do tui tui khóa ngược cửa trong. Nên dù thằng Q có chìa khóa nhà cũng không thể vô được. Nhưng....

- Mày khóa trái cửa chi vậy P? tui quay qua hỏi
- Tao làm gì khóa?
- Mày không khóa thì sao thằng Q ko vô được.
- Ủa, tao tưởng mày khóa mà, này giờ tao có đụng vô cái cửa đâu? Nghe con miêu kêu lên nên tao đi xuống kiểm. Tao ko hề đụng vô cái cửa.

Hai thằng trơ mặt nhìn nhau, xong rồi quay qua nhìn thằng Q. Thằng Q vừa đi về nên chẳng hiểu gì hết. Nó chỉ phán:

- Cái khóa trái này nhà tao ít xài lắm, chỉ khi nào cần lắm mới khóa trái. Nên bây giờ nó rít khó sử dụng lắm. Tao cũng không nghĩ là tụi bây biết sai.
- Thế chẳng lẽ là ăn trộm? - tui hỏi ngu
- Mày lại điên nữa, ăn trộm khóa trái để nó khỏi ra à
- Vậy tại sao nó bị khóa?

Ba đứa ngồi xuống, mình thằng Q vẫn còn ướt vì dính mưa, tui và thằng P thì vẫn còn phân vân. Chẳng lẽ tui mơ ngủ nên mới khóa trái cửa lại lúc dẫn thằng P vô. Mà tui mơ ngủ tới nỗi chẳng nhớ gì sao? Chưa kịp nghĩ xong, thì trời đánh sấm sét một cái đùng rõ to. Từ đằng xa, tiếng con miêu lại bắt đầu cất lên...

- Méoooooooo... grừ...grừ

Cái cảm giác này, như có ai đó đang “đánh lộn” hoặc “dành ăn” với nó. Cơn mưa lại bắt đầu nhỏ từ giọt rất nặng trên mái tôn... Tui đứng dậy đi tới chỗ con miêu ở gần cửa sổ phòng thằng Q. Thằng P có đi theo, còn thằng Q thì đi thay đồ. Tui cúi xuống nhìn con mèo, nó có vẻ như đang giận giữ với một chuyện gì đó, tui ngược mặt dậy nhìn thằng P, nhìn mặt nó đã không còn một giọt máu. Ngón tay trở của nó chỉ thẳng ra ngoài... Ngay hướng cánh cửa nhà, phía bên trái của một cái cây. Tui quay lưng lại và nhìn theo... Thì một bóng người xuất hiện. Lần này là một bóng người, nhưng bóng người này còn ầm một đứa bé....

7. Part 6: Miêu, Người, Và Chó

Ngay sau khi phát hiện có người đứng ở ngoài nhà thằng Q, tui và thằng P đều đứng đờ như một cây cơ. Bóng dáng một người đang đứng sừng sững ở ngoài trời không một mái che giữa một cơn mưa như thế này thì quả là lạ. Lạ hơn nữa là người đó còn ẵm theo một đứa bé. Nhưng chưa kịp nhìn rõ hơn, thì dần dần bóng dáng người đó đã phai dần và chìm vào bóng tối lạ thường. Tui quay ra sau lưng nhìn thằng P, thằng P cũng nhìn tui và chỉ biết đứng đó cho tới khi con miêu của thằng P bỏ ra ngoài phòng khách. Thằng Q lúc này cũng đã thay đồ xong, nó cũng chưa biết có chuyện gì xảy ra. Hai đứa tui lúc này mới bước ra ngoài, và kể với nó:

- Cái gì, người ẵm em bé, mà làm sao mà chắc đó là em bé. - thằng Q hốt hoảng
- Tao không chắc, nhưng rất giống, cái cách ẵm em bé nhìn là biết, mà đâu phải mình tao thằng C cũng thấy kia. - thằng P quay qua nhìn tui
- Ủ, tao cũng thấy, không lắm đâu.
- Lạ vậy, ẵm em bé, đứng dưới trời mưa trong đêm khuya thế này thì làm gì?
- Mà hỏi tui tao thì tui tao cũng bó tay.

Ba thằng ngồi trầm ngâm một hồi, tui mới sực nhớ chuyện của thằng Q:

- Ủa, rồi bà 3 của mày sao?
 - Bà chưa có ra được, ít nhiều gì phải 2,3 ngày nữa. Nhưng tao có kể chuyện của tui mình cho bà nghe rồi. Bà nói bà sẽ chuẩn bị đồ nghề gì gì đó, tới ngay khi có thể.
 - Ủ, tao muốn giải quyết cho xong lẹ cho rồi, biết là mấy cái chuyện ma quỷ này nữa thật nữa giả, nhưng tao đuối lắm rồi. - thằng P lên tiếng.
 - Mày tưởng mình mày đuối à, đứa nào không đuối. Nhưng tao muốn giải quyết rõ một chuyện duy nhất thôi.
 - Chuyện gì?
 - Con bé T, tao có linh cảm nó gần đây.
- Thằng Q vừa nhắc con bé T thì thằng P và tui cũng giật mình. Bởi vì chỉ chưa đầy một tiếng đồng hồ chúng tui đã vừa gặp một bóng người ở phía sau nhà.
- Thật tình thì, tao cũng nghĩ vậy. - thằng P nói nhỏ
 - Hả? Mày nghĩ gì P?
 - Tao nghĩ mấy chuyện này liên quan ít nhiều con bé T
 - Sao mày nghĩ zì?

Đoạn này, thằng P kể lại những gì nó và tui thấy lúc này. Thằng Q chỉ im lặng một hồi rồi lẳng ra mà gác tay lên trán suy nghĩ cái gì đó. Tui cũng chẳng nói chẳng rằng bước ra đằng trước cửa hóng miến gió cho đỡ ngột ngạt. Cơn mưa tạnh rồi, có vẻ như hôm nay đã là cơn mưa cuối cùng, vì ở phía tận trên bầu trời tui đã nhìn thấy sao. Người ta nói, buổi ban đêm nhìn lên trời nếu thấy được sao tức là không bị mây đen che khuất, thì sẽ không có mưa. Cảm giác nhẹ nhõm mặc dù trước đây tui luôn muốn trời mưa. Lướt mắt đảo qua đảo lại cái chỗ bóng người hồi nãy, vẫn không còn ai ở đó, có thể là do quá gần, hoặc cũng có thể là người đi ngoài đường. Tui quay lại và ngồi xuống, kéo cái mền lên rồi ngồi dựa vô tường, cầm cái điện thoại bấm bấm chơi xiu rồi cũng hạ lưng xuống bắt đầu ngủ.

Thằng P vẫn còn thức, cũng bấm điện thoại nhưng không biết nó tính làm gì. Trên người nó thì có con miêu của nó đang ngồi ngoan ngoãn. Đôi tai quay qua quay lại như một cái radar dò tìm. Cặp mắt thì lảo liên lảo liên, có vẻ như nó cũng cảm thấy có gì đó bất thường. Thằng Q thì đã thấy nhắm mắt, nhưng không biết có ngủ hay chưa?

Bây giờ xung quanh chẳng còn tiếng mưa nữa, hoàn toàn là một không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng điện thoại bấm của thằng P. Nó bấm không biết cái gì mà lạch cạch lạch cạch liên tục. Tui lim dim con mắt thêm một chút xíu nữa rồi mới hoà mình vào giấc ngủ....

~~~~~  
Ngày xưa nhà thằng P ở phía sau nhà thằng Q chứ không có xa như bây giờ. Chuyện là nhà thằng P có một cái cây cổ thụ lớn ở trước sân. Mọi thứ yên ổn nhưng chỉ có cây cổ thụ là bất thường. Cành cây xoay qua xoay lại xoắn một hình lạ thường không có vẻ gì lạ tự nhiên cả.

Thằng P và thằng Q chơi rất thân từ cái thời đó cơ, nhưng có một chuyện lạ là 2 đứa nó bằng tuổi nhau, nhưng thằng Q thì ngày càng lớn còn thì thằng P thân xác vẫn y như đứa trẻ. Thấy lạ, nhà thằng P tưởng nó bị suy dinh dưỡng nên mới dẫn đi khám khắp mọi nơi, nhưng hoàn toàn không có nơi nào chữa được. Có lẽ là do nhà nó cũng nghèo nên chỉ đem lại những bệnh viện bình thường và rẻ. Họ chỉ cho thuốc uống nhưng cũng không khá hơn gì hết. Bỗng một thời gian sau này, khi mà bà 3 của thằng Q tới nhà chơi, thì cái căn bệnh của thằng P mới được giải quyết.

Một hôm như mọi hôm, thằng P có tới nhà chơi, thì bỗng dưng bà 3 mới run lên cầm cập. Bà 3 nhìn nó từ trên xuống dưới, rồi bỗng dưng đọc kinh liên tục, nói rằng thằng P bị theo. Cái gì theo thì bà không nói, bà chỉ xách xe chạy một mạch đi đâu đó. Xong xách về nhà một cái vòng đeo cổ loại dây thường, nhưng trên sợi dây thì có một cái mặt nhìn tròn, bên trong có những hạt gì đó. Rất nhỏ và cái hộp tròn đó không mở ra được. Bà nói là phải đeo, đeo riết cho tới khi nào bà cho gỡ thì mới gỡ ra. Lúc đầu thì thằng P cũng đeo thử, nhưng con nít mà, đâu đứa nào chịu nghe lời, với lại ba mẹ nó cũng bắt gỡ vì thấy con mình đeo cái gì lạ thường. Bỗng nhưng chỉ sau đó vài ngày thì thằng P phát sốt nặng, tay chân co cứng và sùi bọt mép. Miệng nó luôn lẩm bẩm, cho tới khi bà 3 xuống bà đeo lại cho thằng P cái vòng đó thì mới hết bị. Ai cũng tưởng bà 3 ém bùa nó, nhưng bà vẫn tiếp tục không nói gì cả. Bà nhìn ra cái cây to lớn trước nhà thằng P, trầm ngâm một hồi và lắc đầu.

- Không ổn

Duy nhất hai chữ đó được phát ra, và bà 3 lại tiếp tục xách đồ nghề xuống nhà thằng P. Hôm rằm trăng tròn, bà 3 cho tất cả mọi người vào trong nhà, chỉ bắt theo một mình thằng P đi theo và đồ nghề của bà bên người. Tự nhiên một trận gió nổi lên như trong phim, bà 3 thấp mấy cây nhang nhưng không cây nào cháy. Dù đốt mạnh đến cỡ nào đi chăng nữa cũng bị tắt. Chỉ cho tới khi, bà 3 lấy một cái lá bùa với những chi tiết lạ thường dán lên thân cây, thì những cây nhang mới bùng sáng. Ai nấy cũng đổ mồ hôi, và lo sợ. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra với thằng P. Chỉ sau đó ít ngày, nhà thằng P cho người chặt bỏ cây đó, và đào từ dưới lên thì y như rằng, có xác một người đã bị thoái hoá từ lâu. Kể từ đó nhà thằng P chuyển đi chỗ khác ở, và khu đất đó trở thành chỗ chăn bò. Mọi bí mật và những chuyện liên quan tới cái cây đó chỉ có bà 3, thằng Q, P, và gia đình thằng P biết. Bởi vì bà 3 dặn không được nói cho ai.

~~~~~  
Câu chuyện phía trên chỉ là một phần câu chuyện mà thằng P kể cho tui nghe lúc đang rảnh. Nó tiếp tục xoe xoe con miêu của nó một cách nhẹ nhàng, thái độ và cử chỉ của nó giống như là con miêu là một trong những người bạn rất thân của nó. Trải qua tầm 15 phút, con miêu đang chìm vào giấc ngủ êm ái trong vòng tay của thằng P thì bỗng dưng nó dứt đầu dậy, và ánh mắt đảo điên một hồi mấy vòng. Sau đó nó phóng thẳng ra ngoài cửa trước, meo meo vài tiếng rồi thoát mất. Tui và thằng P đang ngồi yên rồi đứng dậy cùng lúc như đã hẹn trước. 2 thằng vòng ra phía trước, tìm con miêu. Nhưng nó đã chạy mất biến trong bóng tối, tui quay qua quay lại kiểm phụ thằng P. Chợt một khoảnh khắc nhẹ, tui phát hiện một ánh mắt sáng trong góc mít to ở ngay góc vườn nhà thằng Q. Tim tui lại đập mạnh lên, tưởng chừng như lại thấy một "ai đó", và cuối cùng thì chẳng là ai cả. Tất nhiên nếu là chẳng là ai cả thì chỉ có một con. Đó chính là con miêu của thằng P, tui bước tới, bước tới chỗ đó, thằng P thì chẳng biết cái gì cả nhưng nó cũng đi theo tui. Chẳng lẽ nó không thấy ánh mắt đó hay sao?

- Mà đi đâu vậy C?

- Con miêu của mày ở phía trước kia. - tui lấy tay chỉ thẳng ra phía trước.

Tui lại tiếp tục đi thẳng về cái hướng mà tui đang nhìn. Đôi tai đó, đôi tai của con miêu không thể nào

lầm lẫn được. 2 đứa tui đã tiến tới gần nó rồi, nhưng nó vẫn không cất lên cái tiếng meo meo thường nghe. Tui đã bắt đầu thấy hơi lạ lạ nhưng không hiểu sao vẫn muốn tiến lên. Thằng P kéo áo tui lại, bởi vì trước mặt tui bây giờ là một con chó. Thân nó ướt đầm từng giọt nước chắt của cơn mưa, nhưng mưa tạnh lâu rồi mà. Tui nhìn thằng P rồi thở từng hồi một:

- Nhà thằng Q có nuôi chó hả?
- Không, làm gì có con nào?
- Thế con gì đây?
- Chó
- Nhà ai?
- Chắc chui rào rồi
- Nhưng sao nó không sủa?

Chưa kịp dứt dòng suy nghĩ thì con chó đó lại tiến gần tới phía tui tui từng chút chậm, chút chậm. Và càng ngày nó lại càng gần, nghe những cái răng nanh sắc nhọn kèm theo cả lít nước miếng chảy nhìn như nhốt một cách không thể nào sạch hơn... Tưởng đâu đã chôn xác đất này, thì bỗng dưng sau lưng một bóng đen vụt lên và đứng ngay trước mặt tui tui, cất lên một tiếng:

- Meoooooooooooo

Ánh mắt của con miêu sáng rực lên, thằng P hốt hoảng tính nhảy ra nhưng vẫn chậm một nhịp. Lúc này đây con miêu đã nhảy xổ vào con chó khiếm đảm kia mà chiến. Thằng P nhìn qua nhìn lại xong cầm một khúc cây to xông vàophan con cờ hó kia một phát thật mạnh vào người. Lạ thay là con cờ hó đó chẳng hề la lên, mà nó chỉ để một ánh nhìn kinh tợn về thằng P, xong nó bỏ chạy đi khuất. Con miêu thì meo thêm vài tiếng rồi cũng im hắng. Thằng P ôm con miêu vào lòng. Từ đằng sau lưng, một cánh tay lạnh lạnh sờ vào vai tui

- Mày hả Q, làm tao hết hồn! - tui thở phào
- Hả?
- Hả, hả cái gì? Ngủ đã chưa?
- Mày với thằng P ở ngoài đây này giờ hả?
- Chứ còn ai vô đây.
- Hả? Thiệt không vậy?
- Thiệt, mày mới ngủ hả?
- Không... chỉ là này giờ, tao nghe lục đục ở trong phòng, tưởng là tui mày. Tao kêu hoài mà không ai trả lời, thì bỗng tao nghe tiếng chó meo ngoài đây. Mới chạy ra coi...Xong thì mới gặp tui bây ở đây.
- Vậy cuối cùng, ý mày là có người ở trong nhà hả? - thằng P
- Tao cũng không chắc.

Lúc này đây, cả 3 ánh mắt đều nhìn thẳng vào căn nhà một cách bí ẩn. Ăn trộm thì không thể nào dám vào nhà lúc đèn còn mở sáng, vậy thì chuyện gì? Còn con chó lúc này, sao tui lại có cảm giác con chó đó chẳng hề bình thường. Nó chẳng hề sủa lấy đến một tiếng, thậm chí sau khi thằng P đánh nó, nó cũng chẳng thêm la lên....

Tiếng điện thoại trong túi thằng Q vang lên. Là bà 3, bà 3 nói với nó là bà sẽ đến ngay trong đêm nay hoặc trễ nhất là sáng sớm mai, bà tính chờ thêm 2,3 ngày nhưng bà nói không còn kịp. Bà còn dặn thêm là chuẩn sẵn đồ nghề để đào cái mộ đất ở sau nhà. Ngoài ra còn phải cẩn thận. Chả hiểu từ cẩn thận mà bà 3 đặt ra cho nó có ý nghĩa gì. Bà đứa lại tiếp tục bước từ từ vào nhà. Bây giờ thì phải kiểm tra xem là có ai ở trong nhà. Nếu đúng như lời thằng Q nói thì chắc chắn có người trong nhà, còn nếu không thì chắc là nó mơ ngủ. Nhưng tui này vẫn nghiêng về trường hợp một hơn. Vậy nếu có người thì ai vô đây?

Theo tình hình hiện tại thì thằng Q đang vô trước, tui và thằng P đang đứng phía sau để dòm và nghe xem có chuyện gì xảy ra. Thằng Q mở cánh cửa phòng nó nhẹ nhẹ. Và chuyện tất nhiên ở đây là không có ai theo lý thuyết. Một dấu chấm hỏi đặt ra là liệu tui tui có bị quáng gà, hay là thằng Q thật sự đã mơ ngủ. TỰ DỨNG, thằng Q bỗng mặt mày xanh lét chạy vù ra ngoài, tui với thằng P chỉ kịp dí theo nó ra ngoài sân. Nó vẫn còn đang bàng hoàng và thở hổn hển.

- Sao vậy Q? Mày sao vậy?

- Tao nghe, tao nghe

- Nghe gì?

- Bé T nói

- Bé T? Hả? Nó nói gì? Sao mà nghe được?

- Không biết, chỉ biết là bé T nói: “Anh Q, anh đừng bỏ em một mình, lạnh lắm”

8. Part 7: “họ Đánh Em Anh Oi”

Tui với pé T lúc xưa đi đâu cũng luôn có nhau, nếu nói đúng hơn thì pé T luôn đi theo tui, dù cho tui có kêu hay không. Nó luôn theo sát tui nửa bước cũng không rời, đến ngay cả ba mẹ pé T cũng không hiểu sao nó lại muốn theo tui như thế. Bất kì dịp tết nào, pé cũng đòi xuống ở với tui. Tui luôn xem pé như là một đứa em ruột thật sự. Có đôi lần tui nói mẹ để thêm cho tui một đứa em, nhưng mẹ luôn nói:

- Để thêm một thằng con trai nữa cho nó phá banh nhà như mày à!

Tui chỉ biết lặng thinh, quay qua chơi tiếp với pé T. Đôi lúc đi chơi với mấy đứa bạn nó cũng đòi đi theo, vài lần cảm thấy hơi bị khó chịu, nhưng dần cũng thấy quen. Để pé ở một mình thì cũng tội nghiệp, đã ra công xuống đây chơi với tui, mà tui lại bỏ nó đi một mình thì tui cũng chẳng xứng đáng làm một thằng anh. Dần dần thời gian sau này lớn, tui có thể chạy xe, thì tui hay xuống rước pé T đi chơi. Có lần dẫn nó đi chung với tui bạn cấp ba, thì đứa nào cũng hỏi han, đòi góp gạo, blah blah. Bé không đẹp, nhưng được cái là chung dòng máu với tui, nên cũng thuộc dạng xinh xắn trắng nõn trắng nà. Thằng nào hăm he tui tát cho vỡ mồm. Nhưng con gái mà, tới tuổi thì toàn chỉ biết ngấm trai. Thế là có một lần bé hỏi nhỏ tui:

- Anh Q, cho e nhờ a một chiến được hôn?

- Dụ gì đây chị?

- Hjhj, nhưng a hứa là làm đi, e mới nói cơ..

- Không, nói đi mới hứa

- Huhu, a hông thương e kìa, oa oa

- Nín, hứa, nói

- Hic, a phải hứa lại cơ

- Ồ cái ếu, không nói là dối ý nha.

- Thui thui, e nói e nói, hjhj

Thế là pé trở ra một tràng, nào là anh kia đẹp trai, anh đó tên gì, anh đó được hông anh. Chả hiểu vì sao, trong tâm tui luôn luôn có một lòng ganh tị nho nhỏ đối với cái thằng cờ hó kia. Mọi câu hỏi đối với tui, tui luôn trả lời:

- Đẹp trai ko a?

- Không, xấu hơn a xa

- Tên gì?
- Vô danh
- Tốt tính không a?
- Xấu hơn thú

Và tất nhiên là sau một tràng trả lời với thái độ của tui như vậy thì pé bắt đầu hờn dỗi.

- E không hỏi a nữa đâu

Anh em tui tui không giận nhau lâu được, tầm 2,3 ngày là bé nhắn tin lại cho tui ngay thui. Nhưng lần này khác, đợi gần cả tuần cũng không thấy bé. Bụng dạ nó cứ nóng nóng khó chịu, thế là tui canh một ngày có hội chợ gần nhà. Tui vác xe xin ba má đi chơi, chạy một vòng qua nhà tính rủ pé T đi chơi chung, phần để gỡ lỗi. Nhưng ba má pé T nói nó đi rồi, hỏi đi đâu thì nói đi hội chợ. À há, cũng được, thế là tui phóng xe đi theo tới hội chợ. Đảo gần cả chục vòng cũng không thấy pé đâu, tui cũng năn chui vô mấy chỗ ném lon, phóng phi tiêu chơi cho đỡ chán thì bỗng từ xa tui nghe tiếng người ta xì xầm to nhỏ. Chả hiểu mô tê gì thì tui cũng chạy ra hóng thử. Bất ngờ chưa dứt, trước mặt tui là cảnh pé T đang ngồi dưới đất, quần áo bám bụi, còn kề bên là 2,3 thằng bê dê, và đặc biệt hơn là cái thằng bạn của tui, cái thằng mà bé T để ý. Vẫn chưa hiểu gì, thì thằng bê dê mới tát nhỏ một cái. Phán thêm một câu:

- Chỗ này của chị, không hồn thì biến

Phắc, clgt, máu nóng di truyền nổi lên, tui lao vòng đỡ pé T đứng dậy, xong quay qua nhìn thằng Khánh, rồi ra ánh mắt kiểu như “Cái gì vậy?” Nó cũng lơ, không thèm trả lời. Tiếp tục con mắt bê dê lại quay qua nhìn tui chằm chằm rồi nói:

- Á á, mày có ngon thì lôi con bồ mày về nha, nó còn la liếm trai của tui chị phang vỡ đầu.

Cái éo, còn đòi phang vỡ đầu, máu nóng đã lên cực điểm, tui gồng mình thành siêu xayda, à ko, tui gồng mình cầm cái cục gạch dưới chân. Chắc tui nào để quên, phang cho mỗi đứa mỗi phát lên đầu như chính lời tui nó nói. Xong, máu chảy cuồn cuộn như suối, pé T thì la hoảng lên, xong tui mới kéo pé T chạy tới chỗ để xe, phóng thẳng như biến về nhà.

Tội nghiệp, pé T khóc thút thít. Một hồi bé kể lại thì chẳng qua là, pé T làm sao đó không biết, mời được thằng Khánh đi chơi. Đang đi vòng hội chợ thì tui bê dê mời lô tô. Thấy lâu quá pé T mới kêu thằng K đi chỗ khác. Thì tui bê dê mới gây chuyện. Pé vừa kể vừa khóc thút thít. Tui cũng chẳng muốn nổi nóng nữa, vừa chạy vừa nắm tay pé như một người anh không hơn không kém. Pé khóc còn nhiều hơn, và câu cuối pé nói với tui:

- “Họ đánh em anh ơi”

Và câu nói đó, hôm nay thằng Q lại một lần nữa được nghe. Nhưng không phải là pé T nói trực tiếp với nó, mà là thằng Q cảm nhận được. Chắc chắn là pé T đã tìm cách liên lạc với thằng Q, nên chỉ có duy nhất thằng Q mới có thể biết được là pé T nó đang nói gì. Tui với thằng P nhìn nhau:

- Chẳng lẽ đúng là pé T đang ở trong nhà.

Không gian yên tĩnh như được dành riêng cho thằng Q, lúc này đây chúng tui chỉ biết đứng đơ ra mà nhìn nhau. Nhưng ai đánh pé T trong lúc này, chẳng lẽ còn có một nhân vật nào nữa ? Mà nhân vật này làm sao có thể đánh được pé T? Tự dưng, cả 3 đứa đều nghe được một tiếng phát ra từ con miêu:

- Méooooooooooooo

Tiếng méo như ai oán, được phát ra từ sau vườn. Ba thằng chạy thật nhanh ra đằng sau, thì trước mặt là con miêu, đang xù lông lên, răng nanh nhe ra như sắp xáp lá cà với ai đó. Chúng tui từ từ, ngược mặt lên.. thì chẳng có ai ngoài cái mô đất. Con miêu lại tiếp tục kêu lên những tiếng kinh dị. Và một điều bất ngờ hơn, là thật sự có một người, à không một cái bóng xuất hiện đằng sau cái mô đất. Cả 3 đứa đang chây từng giọt mồ hôi rã rời, thì cái bóng đã xuất hiện, không phải người, không phải ma, mà là chó. Cái con

chó lúc này nó vẫn còn ở trong nhà thằng Q. Nó ném về tui tui một cái nhìn như muốn nuốt tươi nuốt sống, còn rằng nó thì vẫn đầm những lít nước dãi nhìn kinh tởm không khác gì lúc trước.

Tự dưng, thằng Q gào lên:

- T, T ơi, đừng sợ!

Nó lụm đầu ra cái cán chổi, xong rồi phóng như bay vào con chó. Con chó vẫn đứng im như chờ thằng Q, nhưng thằng Q chưa kịp phóng vào, thì con miêu đã chiến trước. Lần này tui cũng xách luôn cái cây, thằng P cầm chiếc dép lao vào chơi với con cờ hó kia. Quyết tâm cho nó về thành. Điều hiển nhiên là con cờ hó kia bị dẫn cho một trận, thằng Q phan nó gãy chân, tui dót đó nút đầu, thằng P thì cầm chiếc dép dõ dõ xuống dưới đất. Con miêu thì cũng cào cho con cờ hó kia mấy đường. Có lẽ lần này là lần uỳnh lộn đầu tiên mà có thêm thể giới động vật.

Trận chiến đã xong, thì ba thằng ngồi thở, tất nhiên là cũng có thương tích. Tui trầy trứt xiu, nhưng không đến nỗi, chỉ có thằng Q thì bị con cờ hó kia tấp một miếng nhỏ. Chắc mai phải đi chích ngừa chứ như vậy thì không được. Có duy nhất thằng P đứng đập dép là không bị gì. Ba đứa lết đi vô trong nhà, thì cái ếu mĩa, bóng dáng người đàn bà lại xuất hiện trước cổng nhà thằng Q. Đang đứng trơ ra một hồi thì thằng Q lên tiếng:

- Ủa, mẹ?

Mẹ thằng Q tự dưng về lại căn nhà này. Nhưng tui không cảm thấy đơn giản như vậy, bởi vì đúng như tui nghĩ, tui quay qua dòm thằng P xem nó có thấy giống tui không? Thì đúng là như vậy, đây chính là cái người ầm đứa bé, mà tui tui gặp lúc tối. Trùng hợp, hay đúng là một người?

Mẹ thằng Q lúc này đã ngồi ở trong nhà, nhìn cổ có vẻ như đang gấp lăm. Tui với thằng P ra ngoài hóng gió, để cho thằng Q ngồi nói chuyện với mẹ nó. Một hồi lâu thiệt là lâu, nhìn như có vẻ thằng Q đang cãi vả với mẹ nó. Chẳng hiểu mô tê gì, tui với thằng P vẫn ngồi nói chuyện. Chuyện con cờ hó, chuyện cái mô đất, thậm chí thằng P còn kể cho tui nghe vài chuyện về bà 3 nữa. Có vẻ như bà 3 này rất cao tay, nhưng tui chưa tận mắt thì tui chưa tin. Lúc này thằng Q đi từ sau ra, không hiểu sao mà nói lại nói:

- Đi

- Đi đâu mà?

- Đi chỗ khác, không ở đây nữa.

- Là sao

- Cứ nghe tao, đi đi.

Thế là ba đứa xách đồ đi, đồ của nhà nó thì để lại, chờ xe chở sau. Chào mẹ nó một cái, thì tui tui lên máy xe chạy ra khỏi cổng. Tự nhiên thằng Q vỗ vai tui một cái:

- Ê, ê, dừng, tắt máy xe

- Làm gì

- Tắt đi

Tui tắt máy xe, thằng P cũng tắt máy xe theo. Xong thằng Q lại kêu tui tui là dắt bộ xe đi luông vào một con đường. Con đường này song song với vườn nhà thằng Q. Đứng từ ngoài nhìn vào thì thấy được bên hông nhà, với nhìn được cái giếng và cả cái mô đất. Hàng rào làm bằng lưới B40 nên cũng không có gì là che được. Lúc này thằng Q mới lên tiếng tiếp:

- Mẹ kêu tao dẫn tui bây đi chỗ khác ở

- Biết rồi, mà sao kêu, rồi sao lại ra đây ngồi

- Không nói rõ, nhưng mẹ kêu cứ đi, tại mẹ cần làm chuyện riêng gì đó, sau khi tao kể mấy cái chuyện tui mình gặp bữa giờ.

- Thế sao lại ra đây ngồi.
- Tao muốn coi thử tui mình đi rồi, mẹ tao làm gì?

Ngồi ngóng vừa buồn ngủ, vừa sợ muỗi cắn, vừa sợ gặp lại cái con cờ hó. Cơ mà đúng như những gì thằng Q nói, mẹ thằng Q đang cầm 3 cây nhang sáng rực, đem ra ngoài cái mô đất. Ngồi quỳ xuống, xong lạy lạy mấy cái rồi cắm xuống đất. Đến lúc này, chúng tui mới sực nhớ là còn quên một thứ. Đúng rồi, chính là con miêu thằng P. Tại sao bây giờ mới nhớ, là bởi vì nó đang đứng sau lưng mẹ thằng Q. Đang xù một bộ lông nhìn không thể nào xù hơn được nữa...

Bỗng tui tui nhận thấy mẹ Q đang nói gì trong miệng, thế là tui tui tìm cách lại gần hơn, thằng Q rành nhất, nó dẫn tui tui lại cái lỗ hổng hàng rào nhà nó, chui thẳng vào trong. Đi từng bước từng bước nhẹ gần lại, nhưng vẫn không kịp, lúc này đây, chỉ nghe được một câu.

- Con yên nghĩ đi T ơi, sao con cứ làm cô sợ hoài vậy T ơi

Tui quay qua nhìn thằng Q, nó đang nhìn mẹ nó một cách ngạc nhiên. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Vậy cái xương ở dưới mô đất đó là...?

9. Part 8: Tiếng Bước Chân

Sự việc ngày càng trở nên vừa mờ ám, vừa hiện rõ ra trước mặt tui tui. Vậy là sau tất cả những gì chúng tui đã trải qua, những gì chúng tui đã từng nhìn thấy và cảm nhận được, chắc chắn mẹ thằng Q cũng có liên quan tới chuyện này. Nhưng tại sao mẹ nó lại giấu nó, thậm chí còn ra lệnh cho nó không được ra sau vườn. Nếu mẹ nó không muốn nó ra sau vườn, thì tại sao còn kêu nó về nhà lấy đồ. Chắc mẹ nó không nghĩ, mọi chuyện càng ngày càng trở ra thế này....

Ngồi suy đoán cũng không được, với lại trời cũng đã tối lắm rồi. Còn mẹ thằng Q vẫn ngồi đó, cây nhang thì cũng cháy từ từ gần được một nữa. Ba đứa thử dài xem mẹ Q còn làm gì nữa không. Tất cả chỉ là một sự yên tĩnh lạ lùng, cơn gió lặng, cơn mưa cũng không còn, và con miêu của thằng P vẫn đứng yên đó với một thái độ lạ lùng mà thậm chí đến thằng P còn không hiểu được. Tưởng chừng đâu chuyện này còn lâu mới dừng lại thì có một việc làm chúng tui phải đứng lên.

- Uỳnh uỳnh...tạch tạch tạch tạch... - tiếng xe cúp nổ như vang trời lúc đêm khuya

Tất cả mọi người đều giật mình, tất nhiên là cũng có mẹ thằng Q. Tiếng máy xe như dừng trước nhà thằng Q, không biết giờ này ai lại đến..

- Lạ nhỉ, giờ này ai mà lại tới nhà tao?
- Không biết
- Tao cũng không
- Vậy bây giờ sao?
- Thì cứ để mẹ tao đi coi thử đi, rồi xem ai

Ba đứa hướng mắt nhìn lại chỗ cái mô đất, thì đúng là mẹ nó đã bắt đầu đứng dậy và phủi đất. Nhìn cổ có vẻ như hơi lúng túng, và cũng hơi có chút gì đó khó chịu.

- Chết! Không được! - bỗng thằng Q lên tiếng
- Dụ gì mà không được?
- Hình như bà 3 đó
- Thì có sao?
- Không được, mẹ tao mà thấy bà 3 lại có chuyện.

- Ủ ừ, vậy giờ làm sao?
- P, mày chạy lên trước, rồi kiếm cách đưa bà 3 tránh cái đi.
- Sao mà kịp bây giờ?
- Cứ chạy đi, tao kiếm cách câu giờ mẹ tao..

Vừa dứt câu, thằng P gật đầu một cái, rồi nó phóng như bay ra ngoài. Tui chẳng biết ắt giáp gì chỉ đi theo thằng Q tới ngay chỗ mẹ nó. Chạy hụt hơi mới kịp tới chỗ, lúc này mẹ nó mới giật mình mà quay lại đằng sau:

- Ủa, sao con còn ở đây? - một câu nói có một chút gì đó bí ẩn
- Dạ..dạ.. ờ thì thằng P quên đồ, con quay lại lấy dùm nó.
- Quên đồ gì? Mà con dò nhà hồi nào? Sao mẹ không thấy
- Dạ..thì.. con mở cửa không được, nên leo hàng rào zô luôn - nó nói như bắt được vàng
- Phải không?
- Dạ thiệt, à nè... - hên sao con miêu của thằng P ngay gần đó, nó chạy lại ôm con miêu lên ùi cười hề hề ra về “Con nói đúng mà mẹ”
- Ủ, nhưng để mẹ lên nhà coi thử, hình như có ai trước nhà.
- Thui mẹ để con, zô nhà đi mẹ, tối rồi
- Con kì thiệt, lỡ bạn bè mẹ sao?

Tới đây thì nó với tui đứng hình, không còn cách nào để câu giờ nữa, chỉ biết trông chờ vào thằng P. Bỗng dưng, tui nghe tiếng bước chân đằng sau vườn, tui giật mình quay ngược lại, dùng con mắt dò xét một hồi, và đảo qua đảo lại.. Chẳng có gì cả, xung quanh chỉ là một màu đen, và vô tình ánh mắt của tui lại bắt gặp 3 nén nhang đó.. 3 nén nhang cháy rực bốc lên những làn khói mờ mờ ảo ảo kì lạ. Kì lạ, chắc chắn là tiếng bước chân người. Nghe như có vẻ hồi hã lắm..

- C, làm gì vậy, lên trước nhà, nhanh!
- Ủ ừ.. - tui quay lưng lại và tiến lên phía trước. Tui vẫn cảm thấy một sự hiện diện của ai đó ở sau lưng tui, và như quán tính, tui quay mặt qua bên tay trái... thì bất chợt, tim tui đập nhanh lên và mạnh từng nhịp. Ánh mắt đó lại một lần nữa xuất hiện. Ánh mắt đó lần này xuất hiện cùng con cờ hó mà tui mới đựng độ xong. Chuyện gì vậy nè??? Chẳng lẽ con cờ hó đó đi cùng với “người đó”, mà theo như những gì tui suy luận, thì “người đó” chính là bé T. Chính xác là pé T. Chẳng lẽ pé T sai con chó đó cắn tui? Không thể nào, như lời thằng Q, và P nói thì pé T không phải là người như vậy. Cũng không có cơ gì để làm như vậy...

Đối với tui, có vẻ ánh mắt người này và cái người mà lúc trước tui gặp trong nhà vệ sinh hình như có nét tương đồng. Trong một cảm giác nào đó, tui lại chợt nhớ về cái khúc đường tắt. Chẳng hiểu sao tui lại nghĩ về nó ngay bây giờ..

Tạm dẹp qua các dòng suy nghĩ, bởi vì ánh mắt đó cùng với con cờ hó đó đã biến mất. Xưa giờ tui có nghe về ma quỷ, nhưng chưa bao giờ tui lại được “gặp” một cách nhiều lần như vậy. Có người nói, muốn gặp “ma” phải có chung một “tần số”, blah blah, nhưng tui không hề tin. Vậy mà trong mấy ngày gần đây tui lại liên tục gặp... Vẫn tiếp tục một dấu chấm hỏi to đùng!

- Mày làm gì chậm vậy? - thằng Q lên tiếng hỏi
- Ờ không gì! Rồi sao rồi, có bị gì ko?
- Xíu tao nói - thằng Q nhìn tui nói nhỏ rồi quay qua mẹ nó
- Vây thui tui con đi nha, mẹ cũng về sớm đi.
- Ủ, mẹ biết rồi, đi đi con.

Mẹ thằng Q quay vô nhà, xúu nữa nó nói mới biết là thằng P chạy như bay lên trước cổng, gặp đúng chính là bà 3. Nó kêu bà 3 đi qua bên hông nhà núp, còn nó ngồi lên xe của bà. Rồi mẹ thằng Q cũng vừa lên tới, 2 thằng vừa nói chuyện vừa chây mồm hôi như nước. Xong rồi thì mẹ thằng Q vẫn kêu ba đứa về đi, qua nhà thằng P ở đỡ rồi về lại thành phố, mẹ nó cũng lấy vài món đồ rồi đi luôn tối nay.

Ba tui tui cũng lén lén vòng qua bên hông nhà kiếm bà 3, thì bà 3 lúc này cũng đang đứng. Ánh mắt nhìn thằng vô trong cái giếng nhà thằng Q, có vẻ như lão luyện lắm

Miêu tả một chút xíu về bà 3 lúc này, người có vẻ chút gì giống người thần bí. Ăn mặc đơn giản, trùm một cái áo khó to và rộng như một cái khăn. Dáng người không cao, nhưng tầm nhìn chắc không như vậy. Không hiểu sao, khi gặp bà 3 tui lại có cảm giác an toàn hơn. Và đặc biệt là con miêu của thằng P lại có vẻ ngoan ngoãn lạ thường, không còn xù lông một cách bất ngờ nữa...

Ngồi kể một chút chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay một cách chi tiết hơn. Thằng P và thằng Q cũng dùng những chi tiết xung quanh để diễn tả. Bà 3 trầm ngâm, đôi chút thì gật đầu, đôi chút thì đi tới đi lui như thể “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”... tui vẫn chưa hé môi gì về cái chuyện lúc này. Tui phân vân về giả thiết mới, một giả thiết hơi lạ kỳ nhưng có vẻ đúng...

- Ê, sao không nói gì vậy mày? - thằng P vỗ vai

- À không gì, tại hơi buồn ngủ thôi.

- Ủ, chờ chút mẹ thằng Q đi rồi tui mình vô nhà.

- Còn bà 3 sao?

- Bà vô luôn, cho xem tình hình.

- Ủ..

Lại đợi, tiếp tục đợi cho đến khi mẹ thằng Q đi. Tưởng chừng đâu là kế hoạch bị hoãn, nhưng may sao chút xíu sau chúng tui đã thấy xe mẹ thằng Q chạy đi. Tui tui chạy lại nhà, bà 3 và thằng Q đi sau. Loay hoay một hồi thì thằng Q đã mở cổng ra. Tất cả bước vào nhà một cách bình thường, chỉ có bà 3 là đi chậm chậm, và trong miệng như đang lẩm nhẩm gì đó. Bữa chú chẳng

Khi tất cả đã vô trong nhà, thì thằng P nằm lăn ra nhà. Có vẻ nó cũng mệt, thằng Q thì đi kiếm gì đó tha thuốc cho cái vết thương hồi nãy. Nhìn kỹ thì chỉ bị ngoài da chứ không phải bị tấp mạnh. Hên cho nó. Còn tui ngồi một mình, sẵn tiện nói chuyện với bà 3 một chút. Bà 3 không có gì gọi là “Bề trên” cả. Bà rất thân thiện nói chuyện thật thà và một chút gì đó bình dân. Không như tui tưởng tượng, chắc coi sách báo phim ảnh nhiều quá.. Về lý do tại sao bà không làm nghề liên quan tới “tâm linh” thường xuyên nữa, thì bà không nói nhiều, chỉ nói đơn giản như “có kiêng có lành, bề trên cho mình bao nhiêu thì mình làm nhiều, làm hơn mình lại bị phạt!” Câu này tui không hiểu lắm, nhưng có vẻ giống giống như “hết phép”. Còn bà nói chuyện này liên quan tới những người trong nhà bà mới tham gia, chứ nếu không bà cũng nhờ người khác.

~~ Tiết mục phỏng vấn đến đây là hết ~~

Ba thằng nằm lăn ra sàn, thằng Q quay qua nói với 2 tui tui:

- Theo tao thấy, mẹ tao đâu có lấy gì đi đâu?

- Lỡ bà lấy vàng lấy bạc hay gì nhỏ nhỏ sao? - thằng P vừa nhắm mắt vừa nói

- Ủ cũng có thể, nhưng sao mẹ tao lại không nói tao biết ta.

- Chẳng biết, nhà mày rắc rối vãi..

Thằng Q hứ một cái rồi lăn ra nằm. Đã quá trễ so với cho phép, nhưng thằng nào cũng như đã qua giấc. Chỉ nằm nhắm mắt nhưng đều biết được những gì đang xảy ra xung quanh. Chợt, lại có một tiếng bước chân nhẹ nhẹ, và một tiếng:

- Xoảngggggg

Ba thằng mở mắt ra rồi ngồi giật dậy, cất tiếng đồng thanh:

- Cái gì vậy?

Vẫn là một cái cảnh đó, (6 con mắt nhìn nhau trào máu họng) , không một động tĩnh gì nữa..

- Bà 3 đâu rồi?

- Hình như ra vườn rồi

- Vậy ai mới làm rớt cái gì ở trong phòng?

- Mà y hỏi tao??

Nãy giờ là đoạn hội thoại mà không biết ai nói với ai, bởi thằng nào cũng dành nói dành hỏi trong khi đó chẳng thằng nào biết câu trả lời.

- Hay bây giờ kêu bà 3 vào.

- Xíu bả cũng vào thôi, bây giờ quan trọng là có trộm hay có ma

- Trộm gì giờ này?

- Vậy là..

- Thôi suy nghĩ gì, tụi mình cùng lên, gặp trộm thì dốt nó, gặp khác tính sau

- Vấn đề là còn thử để tính không

- Đông!

Căn phòng lại trở nên yên tĩnh, cái tiếng bước chân lúc này đã biến mất. Chỉ còn tiếng bước chân của ba đứa tụi này, chỉ còn cách vài bước nữa là tới được cái cửa phòng thằng Q lúc trước. Tụi được vinh danh mở cửa, (lũ cờ hó) nắm chặt cái khóa, xoay một cái thật nhẹ, thử từng hơi từng hơi nhè nhẹ, xong rồi rít một hơi thuốc lào , à không, một hơi thật sâu.

- Cách

Một cơn gió thoải ùa ra ngoài chạy xuyên thẳng qua ba đứa tụi tui. Trong một căn phòng này mà lại có gió thì hơi lạ thường, nhưng sự lạ thường đã chấm dứt ngay, bởi vì trước mặt là cái cách cửa sổ bị mở bung ra, cái màng ngay trước cửa sổ đang bay phấp phồng (không biết từ gì để diễn tả) ...

- Trời, mà mở cửa sổ này hả?

- Đâu có, tao đâu mở chi? Còn ai ở đâu mà mở - thằng Q chống chế..

- Vậy thì ai mở?

- Ờu biết?

- Thôi lại đóng lại đi..

Thằng Q bước lại tính đóng cái cửa sổ thì nó tự dưng dừng lại:

- Sao vậy mà, sao đứng im vậy?

Nó không nói gì, chỉ quay mặt rồi kêu:

- Mở đèn, mở đèn

- Đèn gì, mà ko thấy cái cửa sổ hay sao mà còn đòi mở đèn

- Không phải cửa sổ, hình như, tao mới đạp phải cái gì đó

- Hả?

- Mở đèn nhanh nhanh...

Thằng P với tui chạy vòng vòng cái phòng, tìm cái công tắc. Cuối cùng thì cũng thấy, thiết kế rất thông minh, nằm ngay sau cái tủ quần áo. Quả là tài năng... Tui bật cái “Cách”..Chợt thằng P phá cười như điên..

- Há há há, mày đập cứt kìa, há há há - nó ôm bụng cười
- Thằng điên, cứt gì, cứt mèo của mày đó - thằng Q quàu
- Khoan, cứt shit khi gì, đâu phải đâu?
- Mày người coi phải không C?
- Người cái mả cha mày

Tui nhìn qua nhìn lại một hồi, hình như là:

- Ê, đất, đất mà?
- Đất gì, ở đâu ra mà đất. - lúc này thằng Q mới cúi người xuống, nhìn thử..
- Ủ, đúng rồi đất, đất sinh. Ở đâu ra?
- Sau nhà mày chứ đâu

Vừa dứt câu, nụ cười trên mặt thằng P đã tắt lịm. Thằng Q cũng ngâm cứu một hồi rồi cũng im theo, tui thì quay qua quay lại, chột là để kiểm cái gì mới kêu cái “xoảng”...? Và cuối cùng thì cũng tìm ra, chỉ là một cái bóng đèn dây tóc để trên nóc tủ, bị gió thổi rớt về phía bên kia của cái cửa sổ. Nếu thằng Q không đập phải miếng đất đó thì chỉ cần vài bước nữa thôi là nó sẽ đập ngay đồng miếng chai đó...

Miếng đất sinh này ở đâu ra (tất nhiên là ở sau nhà thằng Q) nhưng tại sao nó lại có ở đây? Tiếng bước chân lúc này tui nghe có liên quan tới cái miếng đất này không? Chẳng lẽ có người bước ra đằng sau nhà, rồi đi vô phòng thằng Q để lại miếng đất này, nhưng như vậy phải dính đây nhà chứ? Hay là ... ???

Lúc này đây, bà 3 đã đi đâu mất tiêu?

10. Part 9: Giải Thoát (1)

Đợi một hồi cũng chẳng thấy bà 3 đâu thì tui mới chạy xuống nhà dưới, vừa kịp tới ngay cửa thì cánh cửa mở toang ra. Bà 3 bước vào nhìn có vẻ hơi hơi kì bí, hình như bà từ ngoài vườn vào. Sau lưng và là con miêu thân thuộc của thằng P, chẳng biết tại sao con miêu này lại mau thân với bà 3 nhanh như thế. Cứ như là đã gặp nhau từ trước rồi... Bà 3 dường như đã biết có chuyện gì, nên bà đi thẳng lên nhà trên. Quẹo vô cái phòng thằng Q, chợt bà nhăn mặt lại chút xíu, xong rồi thở dài ra như sắp gặp một vấn đề gì đó. Tui đang nhìn bà cùng với một dấu chấm hỏi to đùng thì con miêu của thằng P lên một tiếng:

- Méooooooooooooo

Người nó sừng lông lên, cái đuôi thẳng tắp dựng đứng lên trời, nó đưa 2 cái răng nanh ra một cách gê rợn và như là sắp vô ai đó tới nơi rồi. Nhưng trong phòng chỉ có 3 người: bà 3, thằng Q, và thằng P chứ chẳng còn ai vô đây nữa. Tui thì đứng ngoài quan sát, chợt, bà 3 ngồi xuống từ từ rồi dùng tay xoa nhẹ nhẹ cái lưng con miêu. Và đúng như những gì suy nghĩ, con miêu lập tức xiu xuống, những sợi lông vừa dựng đứng lên cũng đã được bà 3 xoa dịu. Cặp nanh đã cất vào, và nó liếm nhẹ nhẹ ngón tay của bà 3. Đoạn này thì tới thằng P còn ngạc nhiên hơn bất kì người nào. Cái mặt nó hốc ra

- Sao con miêu nó lại kêu gê thế?
- Nó thấy có người lạ - bà 3 lên tiếng
- Người lạ? - thằng Q hốt hoảng
- Ủ, người này lạ. Chắc là vong linh không tốt.
- Vong linh không tốt, ý bà là sao? - thằng Q quặng hỏi

Nhưng chỉ được một cái lắc đầu nhẹ của bà 3. Xong rồi bà đi từ từ tới chỗ thằng Q, neho mắt nhìn vào miếng đất giống như thám tử tư. Xong rồi bà chỉ nói nhẹ:

- Dọn nó đi các con, không có gì đâu.

Nghe tới đây thì tui tui cũng làm theo, kiểm cái gì đó hốt nó, thật sự thì không có gì phải ngán, chẳng qua là chỉ đất sinh nên nó hơi dơ. Chứ chỉ sợ phân của con nào đó. Thằng P lại quây quần bên con miêu của nó, cái mặt nó ngơ ngơ, tay thì vuốt vuốt ý như là: “Tao là chủ của mày, nhớ không cờ hó”

Tui với thằng Q thì quan sát bà 3, bà chẳng làm gì cả, từng bước đi nhẹ nhẹ, tưởng chừng như rất là thoải mái. Nhưng tui vẫn cứ cảm thấy có gì đó không ổn? Tiếng bước chân lúc trước, nó là của ai gây ra? Nếu là ma, thì theo như thông tin tui được biết là ma đâu có gây ra tiếng động?

Loay hoay cuối cùng cũng ra khỏi căng phòng đó, bà 3 thì lên phòng thờ của thằng Q. Thấp nhang rồi niệm gì đó, cho thứ nhất là ấm nhà, thứ hai là chuẩn bị làm chuyện gì. Tui cũng chẳng biết, đơn giản là tui cũng không muốn nghe. Lúc này nhìn thằng Q thì nó đang ngẫm nghĩ chuyện gì? Tui mới quay qua hỏi:

- Nghĩ cái gì vậy mày? - nó bơ bơ một hồi rồi nó nói

- Ờ thì bà 3, nói vong linh gì đó, mày nhớ không?

- Ủ, vong linh không tốt

- Tại sao lại không tốt? Rõ ràng là bé T mà!

- Mày chắc chắn không, tui mình đâu biết rõ, cũng không chắc.

- Nhưng rõ ràng là tao nghe tiếng nó, đâu thể lằm được.

- Vậy là mày chắc nó chết rồi à?

- Ờ..thì, tao cũng không muốn tin, nhưng chuyện tới bây giờ phải tin thôi.

Hai thằng thờ dài một hơi, tui lại chợt nhớ về chuyện lúc nãy. Đôi mắt tui nhìn thấy ngoài vườn, đôi mắt đó đi cùng với con chó. Lúc quyết chiến với con chó đó, thì tui tui cũng đã để nó chạy đi. Vậy nó xuất hiện cùng ánh mắt đó là một sự trùng hợp, hay là 2 “thứ” đó đi cùng với nhau. Chẳng có lý nào cả, mà cũng có thể, bởi vì lúc trước tui có biết là chó và mèo đều có thể nhìn thấy người chết. Không lẽ nó lại làm bạn với “vong linh” đó à?

Chợt tui lại giật mình, mẹ thằng Q chắc chắn có uẩn khuất trong sự việc này. Vậy nếu lỡ có chuyện gì liên quan tới mẹ nó, thì thằng Q phải làm thế nào?

- Ê, 2 tui bây đánh lẽ hả? Thì thăm cái gì đó? - thằng P lên tiếng

- Có gì đâu, thì mấy chuyện nãy giờ thôi.

- Ủ... chán

- Chán gì mày?

- Thì không biết, chỉ biết chán.

- Thôi tao đi đái cái. - nói xong nó bước ra ngoài, trong khi tui tui chưa nói gì.

Và chuyện mới bắt đầu từ đây...

Tui ngả người xuống dưới đất rồi nhắm mắt lại xiu. Mơ đủ thứ chuyện, nhưng giấc mơ nhanh và kì lạ nhất là lúc tui mơ thấy ba thằng đi ra ngoài vườn. Đang đào bới một cái gì đó, vì là giấc mơ nên rất mơ hồ. Xong bỗng dưng đào trúng một cái hố, thằng P bị trượt chân rồi rớt thẳng xuống dưới. Tui giật mình ngồi bật dậy, cảm giác khó chịu như vừa mất đi một thằng bạn, xong rồi tui cũng thờ dài. Tất cả chỉ là mơ, ít nhiều là vẫn còn nằm trong nhà. Nhưng tui vẫn thắc mắc một hồi:

- Ủa, tao ngủ lâu chưa mày? - tui quay qua hỏi thằng Q

- Mới 30 phút à, ngủ tiếp đi.

- Ồ... mà thằng P đâu?

- Nó đi hái?

- Hả, đi hái gì mà tới 30 phút.

- Mà nói tao mới chú ý, không nghe nó nói gì luôn.

Tui lạnh sống lưng một cái, rồi đứng dậy lao ra ngoài, thằng Q thấy vậy cũng lao theo tui. Chạy thật nhanh ra vòng vòng mấy chỗ gần đó thì chẳng thấy gì hết, hai thằng kêu tiếng thằng P to, nhưng chẳng thấy nó trả lời. Lúc này thì mồ hôi tui đã đổ ra từng tằm. Chẳng lẽ giấc mơ là điềm báo trước.

- Nó nè C ơi

Tiếng thằng Q cất lên, nghe trong tiếng có sự sợ hãi, tui phóng như bay lại thì đúng ngay chỗ cái giếng. Ngay chính u đất đó, nó đang nằm trên cái mô đất, mắt thì trợn ngược lên trời, còn miệng thì sùi bọt mép. Nhìn như là mới bị ai đó bóp cổ Tui mới đảo mắt tới cái cổ nó thì hoàn toàn.... không một dấu vết.

- Mà đứng đó làm gì, kéo nó vô nhà nhanh! - thằng Q quát to lên

Tự dưng tay chân tui run run lên, nhưng hên là vẫn kéo nó vô nhà. Nó vẫn còn biết biết, chưa hoàn toàn bất tỉnh, bởi vì nó còn nắm được tay tui hờ hờ. Đặt nó nằm xuống, thằng Q với tui loay hoay chẳng biết làm gì nữa. Bỗng lúc này thì bà 3 mới xuống:

- Q, con chạy đi lấy cho bà cái giỏ xách ở góc kia. Còn C con dựng người nó ngồi vô tường, còn lại để bà lo.

Tui loay hoay dựng nó vô, người nó cứ như bị giật kinh phong. Tui phải ghì tay mà kiềm người nó lại, nước bọt nước miếng của nó chảy nhìn rất vãi. Nhưng bây giờ phải giúp nó, mắt nó cứ trợn lên trời. Tui nhìn mà tui cũng chảy nước mắt. Sao nó lại bị thế này? Thằng Q xách cái giỏ xách lại cho bà 3, bà ba lục lấy một sợi dây giống sợi dây chuyền chổng vào cổ cho nó. Rồi lục lấy một hủ thuốc

Bà thấy tui cũng ngạc nhiên nên mới quay qua nói:

- Có bùa phép gì, cũng phải thuốc thang trước con à.

- Dạ...

Xong bà nhét vào miệng nó 2 viên thuốc, rồi kêu tui bóp miệng nó lại cho nó uống vô. Thật tình thì tui không biết có tác dụng gì không? Lúc sùi bọt mép lại cho uống thuốc? Không sợ nó tràn ra à. Sau đó bà mới lấy một tấm giấy, ngồi niệm gì đó. Rồi bà lại tiếp tục đi vòng vòng, vừa đi vừa niệm. Được một hồi sau thì người thằng P đã hết co dặt, mắt nó cũng đã nhắm lại được như bình thường. Nghe nhịp thở của nó bình thường hơn lúc trước.

- Nếu tối nay mà không đỡ, thì mai cho nó đi bệnh viện. Chứ chuyện khác bà lo rồi.

- Dạ... ủa mà chuyện gì bà?

- Chút nữa bà nói.

Tui với thằng Q thay phiên xem thằng P, có vẻ như nó đã đỡ hơn lúc nãy. Nhìn nó bây giờ giống nó ngủ hơn là mới xảy ra chuyện. Tui cũng thở phào nhẹ nhõm. Tui cứ nghĩ nếu lúc nãy mà tui không mơ cái giấc mơ đó để giật mình tỉnh dậy, thì chắc thằng P đã đi mấy côi rồi. Con miêu của thằng P như cũng biết chủ nó mới vừa trải qua cơn nguy kịch, nên nó cứ nằm sát chủ nó, đầu thì cứ cạ cạ vào cái mặt thằng P, xong rồi nó nhẩy lên người thằng P ngồi ỳ ở trên, đuối nó xuống nó cũng leo lên lại. Thôi thì kệ tía nó. Nhìn cũng thấy cưng lắm. Thằng Q có lẽ vẫn chưa tin là lại có chuyện như vậy, nó mới quay lại hỏi bà 3:

- Cuối cùng là sao vậy bà?

- Haizz, thì P nó bị vong hại con à?

- Vong hại, vong làm sao mà hại nó hả bà

- Thì tất cả cũng là do vong với lại nó yếu vía con à.

Chuyện kể lòng vòng thì lý do đơn giản là nó đã bị yếu vía ngay từ lúc nhỏ (Đọc lại Part 6) nên bây giờ nó rất dễ bị vong hại. Chỉ cần yếu một chút xíu thôi là sẽ bị vật ngay. Không biết tại sao mấy bữa trước nay nó không bị, mà lại bị ngay hôm nay, may mắn thay là hôm nay có bà 3 chứ nếu không chắc tui tui cũng phải chở nó đi cấp cứu. Còn về lý do tại nó bị và lại nằm ngay trên u đất thì chỉ có nước hỏi nó lúc nó tỉnh lại. Vấn đề là khi nào nó tỉnh lại, chứ bây giờ thì nó vẫn còn ngủ rất say.

- Thôi tui con đi ngủ xíu đi, rồi bà canh nó cho. Chứ tui bây canh cũng đâu biết làm gì.

- Dạ thôi, bà đi ngủ đi, để tui con canh được rồi.

- Thôi đi ngủ đi, tui bây mệt rồi. Nó nhập tui bây thì khổ.

Nghe tới đây tui với thằng Q quíu người, thôi nghe thôi bà 3 đông cho khỏe . 2 thằng lăn ra ngủ một chút xíu. Giấc ngủ lần này của tui thì đã thoải mái hơn lúc này, không còn mơ gì nữa. Ngủ một giấc cho tới... mấy giờ không biết. Chỉ biết là vẫn còn đêm, và chúng tui giật mình bởi vì tiếng của thằng P. Nó đã tỉnh dậy, nhìn nó còn khỏe như sáo, không có dấu vết gì của bị hại

- Tỉnh rồi hả mày?

- Ừ...

- Mày còn nhớ chuyện gì đã xảy ra không P?

- Nhớ chứ, chờ tao chút

Đoạn này nó nhắm mắt lại, nó thở từng nhịp, từng nhịp rất mạnh và liên tục. Xong rồi nó mở mắt ra và bắt đầu câu chuyện.

Cái lúc mà tao nói tui bây là tao đi ra ngoài đái đó. Thì vừa ra tới ngoài, chưa kịp xong nữa thì tao bỗng dừng cảm thấy có ai đó đang dòm. Tao tưởng là mày hay thằng Q nên tao cũng không qua tâm tiếp tục xả nước. Một hồi sau vẫn cứ cảm giác có ai sau lưng thì tao mới lên tiếng:

- Thằng nào ở sau zì, sao không đái chung?

Đợi một hồi cũng chẳng có ai trả lời, tao mới bắt đầu ngờ ngợ có chuyện gì đó. Nhưng tao vẫn chưa tin, cho tới khi tao nghe một giọng nói:

- Anh P hơi, e nè.

Giọng của pé T vang lên trong đầu tao, tao giật mình quay phắt ra đằng sau. Thì hoàn toàn không có ai cả. Tao cứ nghĩ là bị ám ảnh mấy chuyện này, nhưng tao có cảm giác như ai đó muốn tao đi tới chỗ mô đất. Tao không sao lên tiếng kêu tui bây được, chỉ biết là muốn đi tới đó. Xong, khi tao tới nơi, thì tao lại nghe thêm một vài tiếng kêu kì lạ. Tao mới hoảng quá mà quay lại chạy vô nhà, thì khi mà vừa quay lại, tui bây biết tao thấy gì không? Con chó, ánh mắt nó sáng rực, nó vô vào tao rồi làm tao ngã lăn quay ra đất. Sau đó tao vật lộn với nó, bỗng nhiên có một bàn tay chụp lấy tao lôi vào chỗ mô đất. Bàn tay đó chụp cổ tao rồi bóp rất mạnh, nhưng tao không thể nào đẩy được bàn tay đó ra. Bàn tay vô hình mày à...

- Haizzzzz - thằng P thở dài, một tay xoa xoa cái cổ, một tay vuốt con miều của nó.

- Thế vậy mày có nhìn được gì không?

- Không, à mà có... nhưng... - nó quay qua nhìn thằng Q

- Nhưng sao - thằng Q nói

- Tao thấy một mái tóc dài mày à, là con gái.

Thằng Q ngó người ra, mắt nó nhắm lại, nó lắc đầu liên tục như bị sock:

- Không, chắc chắn pé T của tao không phải là người như vậy? Tại sao nó lại hại mày, hại tui mình.

- Nhưng chính mày cũng đã nghe nó kêu mà Q..

- Ừ thì...

Căn phòng lại im bật, bà 3 đã lên phòng thờ, còn tui cũng im lặng nhớ về những gì thằng P nói, sâu chuỗi lại với những gì tui biết. Thì đúng là lúc tui thấy ánh mắt kia, ánh mắt đó cũng xuất hiện cùng con chó. Lần này thằng P cũng gặp y chang như vậy? Chẳng có gì chối cãi nữa rồi, chắc chắn vong linh này chính là pé T... Và người đau khổ như thế bây giờ không còn ai khác ngoài....

11. Part 10: Giải Thoát (2)

Phía ngoài cửa sổ đã có chút ánh sáng len lõi của mặt trời sớm, có lẽ này giờ tui tui đã không quan tâm nhiều tới giờ giấc nữa rồi. Sau nhiều chuyện đã xảy ra với thằng Q, thằng P, tui lại thấy mình có một chút gì đó may mắn. Vì ít nhiều chắc tui cũng là người ngoài cuộc. Tui quay lại thì đã thấy thằng Q gác tay lên trán ngủ từ lúc nào. Bây giờ thì nó là người mà có nhiều tâm sự nhất lúc này, tui cũng chẳng biết phải làm sao. Thằng P thì đã lăn ra ngủ lại, con miêu cũng yên giấc trên người đó. Tui cũng chẳng phải làm gì nữa, bây giờ cũng đã đến lúc ngủ một giấc sâu.....

Mở mắt dậy thì cũng đã 11h trưa hơn, nắng chiếu thẳng vào mặt nên không thể nào không tỉnh được. Nhìn quanh thì thằng Q đã mất tích, thằng P thì đang đứng ngoài sân, giống đang tập thể dục. Tui leo vào đánh răng xong rồi phóng ra ngoài cũng quơ tay quơ chân vài đường xong mới lên tiếng:

- Khỏe chưa mày?
- Ủ, cũng đỡ đỡ rồi.
- Tốt, lỡ có gì tao lại tốn tiền thuốc.
- Cám ơn mày, ít nhiều hôm qua cũng nhờ có tui bây
- Ôn nghĩa gì, cho tao châu bún thịt nướng đi
- Ủ xịu đi.
- Mà thằng Q đâu, bà 3 nữa??
- Đi rồi, đi đâu sáng sớm.
- Ờ..
- Đỡ tốn.

Thằng P dứt câu thì cũng nhắm mắt lại hít thở, hít lấy hít để cứ như là để dành, sau này có dịp lấy ra xài hay sao đó. Xong hai thằng thay cái quần đùi rồi đồng ra cái tiệm bún thịt nướng thơm phứt. Vẫn là một mùi hương không thể nào bỏ qua được, đúng là ở dưới quê ăn có vẻ dân dã và ngon hơn. Bà chị bún thịt nướng vẫn riu rít như trước, chỉ có điều không có thằng Q nên bà ít tiếp chuyện hơn. Bà đưa cho 2 phần bún rồi quay đi tiếp tục bán. Ở dưới quê mà đông khách như thế này thì cũng sướng, đủ sống qua ngày thậm chí còn dư. Loay hoay một hồi thì 2 đứa cũng kiếm ra một cái bàn trống.

- Móa, đói vãi mày ơi.
- Ủ, tao ăn ở đây hàng ngày mà không ngán mày ơi - thằng P nói
- Sướng vãi
- Mày làm như TP thiếu lắm
- Không thiếu nhưng đâu có ngon vậy, mắc thí mịa.
- Ủ, thôi ăn..

Nhâm nhi một hồi thì hết ngay, đúng là sức ăn nhanh. Mà được cái ăn hết phần bún này cũng no chứ không còn thèm như chỗ khác bán. Rẻ mà ngon. Xong, 2 đứa chạy ra mua một bịch thuốc cho thằng P. Nó kêu

uống cho đỡ, chứ nó cũng còn thấy hơi mệt mệt. Rồi nó chở tui đi một đường về nhà, lúc đầu thì thấy lạ, chứ lúc sau thì mới biết là cái đường tắt lúc trước thằng Q đã có chở đi tui rồi. Chắc nó âm mưu hù tui

- Mày chở tao đi đâu lạ vậy P? - tui giả bộ
- Hề hề, cho mày qua campuchia luôn con
- Ờ.. đường qua campuchia có nghĩa địa không?
- Ủa, mày cũng biết nữa hả
- Thằng Q chở đi rồi
- Hèn gì, làm tao tính chơi một vố

Thế là nó buồn thui thui mà tiếp tục chạy, được một đoạn thì đã tới cái chỗ rừng cây với mấy nấm mộ chi chít. Đã nhìn một lần rồi mà giờ nhìn lại vẫn còn hãi hãi. Không biết lỡ mà có chuyện gì xảy ra ở đây chắc có khi đái ra quần. Chưa kịp dứt câu thì tự dừng xe thằng P tắt máy, làm cái đầu của tui đập vô lưng nó một cái “chách”.

- Mày lái xe cái kiểu %@#%&\$# gì vậy?
- Đều biết, tự nhiên tắt máy rồi, xuống xuống.
- Đề không được thì đạp thử coi
- Ừ để tao đạp

Nó hì hục tới hì hục lui cái xe cũng không lên máy, chắc bị gì đó mà tui cũng chẳng rành. Nó đạp mãi tới lượt tui, xong tui mới tui quăng xe đó luôn. Đảo mắt quanh một hồi thì bây giờ là trời giữa trưa, nắng gay gắt, chỉ có chui vào trong mấy cái cây cổ thụ kia tránh nắng, mà có cho tiền tui cũng không vào. Nhìn năn chết mồ, tự nhiên đang “ngắm” quang cảnh thì có tiếng nói cất lên:

- Ủa, tui con làm gì ở đây giờ này?

Tui với thằng P mới ngó mặt lên, thì một bà già tầm 60 trở lên, đang đi chậm chạp tới chỗ hai đứa tui tui. Nhìn thử qua bên thằng P thì nó cũng lắc đầu, có vẻ như nó cũng không biết bà này. Bà lão đó thấy lạ nên tiếp tục lên tiếng:

- Sao bà hỏi mà không trả lời?
- Dạ.. xe con bị tắt máy, ko đề được - thằng P lên tiếng
- À.. xui hông đa, thui tui bây dắt xe vô sát lề đường chứ đừng ở đây coi chừng xe nó hút banh xác tui bây.
- Trời, bà nói ghê quá bà
- Tao giỡn tui bây à, cách chỗ tui bây đứng vài bước là đã từng có 2, à không 3 cái xác nằm đó đó.

Vừa nghe tới đây, tui phản xạ tự nhiên nhảy lên một cái. Thằng P cũng tắt máy xe rồi rồi bước lại gần chỗ bà già đứng, ngó nghiêng qua ngó nghiêng lại một hồi thì mới bình tâm mà nói chuyện tiếp:

- Sao bà biết?
- Tao có mặt trực tiếp ở đây lúc tui nó bị tông luôn kia.
- Thế chuyện sao, bà kể tui con nghe thử, giờ xe hư cũng chẳng đi được. - tui lên tiếng

Bà già đó lút dép ngồi xuống đường, tui tui cũng lút dép theo sau khi thằng P dắt chiếc xe vô lề. Đại khái câu chuyện thông qua lời kể của bà già đó là như thế này...

~~~~~  
Cách đây 4,5 tháng về trước, bà lão này còn gánh hàng rong đi bán mấy cái bánh tráng, hay xoài sống, ổi sống. Lúc đi về tầm 5h chiều, thì đi bằng đoạn đường tắt này. Đang gánh gánh đi bình thường tự nhiên như bao buổi chiều khác thì phía sau lưng có một chiếc xe gắn máy chạy vụt lên đằng trước. Lạng lách một cái thì bà già này mới ngã ra đất, chưa kịp đứng dậy chửi thì ở phía trước đã nghe một tiếng:

- Á á á á .... “Đùng” - (không phải á ù )

Trước mặt bà già là một chiếc xe ba gác tông thẳng vào cái cặp nam nữ đó. Người nữ văng qua bên hông đường, đập mặt thẳng vào một cục xi măng, còn người nam thì văng lên đằng trước xe, đầu đập thẳng xuống đường mà chết ngay. Chiếc xe vang lên tiếng vụn ga như ai oán rồi tắt hẳn. Người chạy xe ba gác thì dừng lại bước xuống coi thử mấy người mới vừa bị tông, xong lấy điện thoại ra bấm gọi cho ai đó. Một hồi sau thì có người tới, cấp cứu và cảnh sát đều có đủ. Mọi chuyện phía sau thì không biết, chỉ biết là hai người bị tông thì không có giấy tờ tùy thân, cũng là người lạ với cái huyện này. Giống như là từ chỗ khác tới làm ăn, hoặc thay đổi môi trường sống. Nhưng đáng tiếc là chưa kịp làm gì cả thì đã bỏ mạng nơi đất người. Không chỉ là 2 người đó, mà còn có đứa con trong bụng người phụ nữ nữa...

Vì để giúp cho họ siêu thoát và yên ổn, thì bà già này mới tình nguyện là chăm lo mồ mả dùm cho họ. Đặc biệt là một thời gian sau này, lúc chỉ mới đắp đất sơ cho họ, thì có một con chó chuyên lại cào đất ra. Y như nó ngửi được mùi thịt, bà già này đã từng dùng cây đập con chó đó cả chục lần nó mới bỏ đi. Có một bữa thấy cái mộ của người phụ nữ bị con chó đó bơi móc lên thì bà mới lấy đất lấp lại, khi mà sửa sang lại thì bà mới phát hiện là xác người này đã mất đầu. Chỉ còn cái thân...

~~~~~  
Mọi chuyện cứ thế, dần dần thì không còn ai quan tâm nhiều, chỉ có bà già này chăm sóc cái nấm mộ đó thôi.

- Thế họ nằm ở đâu hả bà? - tui hỏi thử

Bà già mới đứng dậy, tui cũng đứng dậy theo, bà mới chỉ vào cái góc đó. Tui đang nhìn rồi gật đầu, nhưng không ngờ, cái chỗ đó chính là chỗ lần trước tui thấy có bóng dáng người con gái xuất hiện, lúc mà tui đi với thằng Q. Không lẽ là họ vẫn còn chưa siêu thoát hay sao mà vẫn còn hiện về. Tui nuốt nước miếng một cái, rồi thở nhẹ. Thằng P thì đã cúm, nó lật đật đứng dậy để cái máy xe, thì hên sao lúc này đã được.

- Thôi bà con về

Chào hỏi bà già một cái, thằng P cũng gật đầu chào bà rồi hai đứa phóng về nhà. Đoạn đi trên đường tui cũng chẳng dám ngược đầu lại nhìn, chỉ hỏi thằng P:

- Sao mày ở đây mà không biết hả?

- Không, nếu đúng thì có nghe sơ, mẹ tao có nói, nhưng lúc đó tao chở hàng đâu có ở nhà thời gian đó.

- Ủ...

Phía sau lưng tui như có một con gió nhẹ nhẹ, đang thổi từ từ vào cổ tui. Mấy cái cây xung quanh cứ xào xạc xào xạc nhìn mà rợn da gà. Thằng P chỉ biết tăng tốc mà lao như bay về nhà. Trải qua một đoạn đường không dài lắm cũng đã về tới nhà. Thằng Q thì thấy ngồi trông nhà, còn bà 3 tui cũng chẳng thấy đâu...

- Về lâu chưa mày?

- Cũng tạm, tui bây đi đâu lâu zì?

Lúc này tui mới kể chuyện cho thằng Q nghe, thằng Q trầm tư một hồi thì nó cũng nhăn mặt. Nó cũng chẳng hề biết, tại nó cũng ở thành phố. Xong nó mới nói:

- Thôi kệ, cũng tội mấy người đó, nhưng tối nay bắt đầu nè.

- Bắt đầu gì?

- Đào u đất lên, và chuẩn bị tìm sự thật

- Bà 3 đâu rồi

- Đang chạy mua đồ về cúng

- Chứ sáng giờ mày với bà đi đâu vậy?

- Đi xin an lành thôi, thôi không có gì đâu.

- Ừ

Không nói nhiều nữa, nguyên đám mới lần ra ngủ một giấc. Đang yên giấc nồng thì có thằng mới lay vai tui:

- Dây, chuẩn bị hành sự

- Hành sự gì..để tao ngủ

- Ờ mày ngủ đi con, xú vong nhập tui tao ếu cứu đâu

- Ờ..

Nghe đến đoạn này thì có buồn ngủ cỡ nào tui cũng phải ngồi dậy. Rửa mặt một cái, hình như tui là cái đứa mà ngủ trâu nhất đám. Nhìn thì đứa nào cũng tỉnh như sao hết rồi. Thằng P vẫn còn ngang ngán, chắc nó còn sợ chuyện hôm qua. Bà 3 cũng đã về, cũng đang dọn đồ gì đó. Thằng Q thì mặt nó biểu cảm nhất, tại nó sợ, nếu đúng là pé T thì nó là người buồn nhất. Nó vẫn không hiểu sao pé T lại hại tui tui. Thật sự thì không phải có một mình nó không hiểu, ở đây đứa nào cũng không hiểu cả. Được một hồi, bà 3 mới đi xuống, đưa cho ba đứa ba cái vòng đeo tay, nói là để tránh vong hại. Thằng P thì sướng hơn, được thêm một cái vòng cổ. Nhưng để tránh bị hoảng vía, thì bà 3 dặn là phải bình tĩnh. Hôm nay nếu được thì bà cầu siêu luôn, dù là pé T hay ai đi chẳng nữa bà cũng phải giải.

Ba đứa xách đồ ra ngoài, nào là cuộc nào là xéng, xui một cái, trời đã bắt đầu nhiều hạt trở lại. Dự là tối nay lại dính mưa. Bà 3 thì vừa đi vừa nhiều mắt vừa nhăn mặt, và tất nhiên là không thể thiếu nhân vật cuối. Chính là con miêu, khá là chủ chốt. Đang đi nữa chừng thì bà 3 mới khiêu vai tui mà nói:

- Con ra đằng sau cái cây kia đứng, để cho Q với P đào được rồi. Chừng nào nghe bà kêu tên con thì con chỉ việc xách cái chén bột này, bôi lên mặt rồi rải từ từ tới chỗ u đất. Khi tới chỗ thì bôi cái bột này lên mặt Q với P.

- Dạ...

Vẫn đang suy nghĩ thì bà đẩy tui đi nhanh ra đằng kia, tui vẫn chưa biết phải làm gì với cái chén này. Ra đó đứng một hồi thì mới nhớ lại lời bà nói. Nhưng chén bột này ít quá, làm sao mà đủ

Thằng Q và thằng P đã đến gần cái giếng một khoảng cách nhất định, tui thì đứng ở phía đằng cái cây chùm ruột nhìn ra và quan sát. Mọi thứ đúng như dự tính. Bây giờ chỉ còn đợi 2 tui nó đào cái đồng đất nó lên nữa là mọi chuyện sẽ được giải quyết. Nhưng tui có một linh cảm không lành, hình như có ai đó xuất hiện trong đầu như khuyên ngăn tui hãy chặn 2 thằng Q,P lại.... Lại một lần nữa, mái tóc ngang vai của xuất hiện cùng cặp mắt ấy, như đang tiến gần đến cái giếng....Tui nháy mắt vài phát thì đã biến mất.

Thằng P hạ phát cuộc đầu tiên xuống u đất thì cơn mưa đã bắt đầu nặng hất kèm theo tiếng khóc than của con nít....

12. Part 11: Giải Thoát (3)

- Oa...oa...oa...oa...

Tiếng khóc than của những đứa trẻ như gào thét lên trong màn đêm mịt mù. Chợt tui có một thắc mắc lạ là hình như chỉ có một mình tui nghe được. Biết có phải chăng là tiếng khóc hay chỉ là sự tưởng tượng của tui thông qua tiếng mưa đang rơi nặng hạt trên mái tôn nhà. Trên trời là liên tục những luồng sấm sét kinh thiên động địa, dự cho một sự chẳng lành sắp xảy ra. Dù gì đi nữa thì đã bắt đầu chuyện gì cũng phải có sự kết thúc, và hôm nay chính là lúc để kết thúc những chuyện kì bí vừa qua. Trong lòng tui đang có vô số suy nghĩ, chợt một con sét đánh ngang qua đầu.. à không, phía sau tui thằng Q và P. Luồng sét vừa đánh sáng lên thì tui thấy có một người đứng phía sau cái giếng với một hình dáng không cao lắm, mái tóc dài che cả khuôn mặt, nhưng trên người không còn là bộ đồ trắng nữa, mà là một bộ đồ thường ngày chúng ta

hay bắt gặp trên các nẻo đường. Nhưng điều mà tui chú ý đó chính là những dòng máu be bét chảy trên người đó. Trong phút chốc người đó cũng đã biến mất nhanh chóng sau khi luồng sét tắt đi....

Tui nhắm nghiền đôi mắt lại và dùng tay xoa nhẹ để nó có thể nhìn rõ hơn trong màn đêm, và mọi thứ cũng y như cũ. Bà 3 đứng nép về trong mái hiên nhà ở phía sau, còn tui thì đứng nép dưới góc cây có thể quan sát rõ cả 2 phía. Ở phía cái giếng thì thằng Q và P đều đang hì hục đào cái mô đất đó, hình như đã đi được một nửa rồi. Trời cứ nhỏ hạt mưa đều đều nên tui không thể nhận biết được những giọt nước đang lặn trên mặt của tui nó là mồ hôi hay nước mưa... Nhìn thì tui cũng muốn ra phụ một tay lắm nhưng biết làm sao được khi bà 3 đã ra lệnh riêng cho tui. Lúc đầu thằng P cũng thấy lạ sao tui không giúp, nhưng bà 3 có ra dấu rồi nên nó không hỏi thêm nữa. Chợt, một giọt mưa nặng cực nặng rơi thẳng vào mắt bên trái của tui, tui nháy nháy con mắt liên tục rồi nhưng vẫn không hết nên đành phải lấy cái tay lên dụi. Vừa lấy một tay lên thì chợt cái chén bột không hiểu sao rớt ngay xuống dưới đất. Tui giật mình, lật đật ngồi xuống lấy tay hốt cái mớ bột đó vào cái chén, hốt lấy hốt để phần con mắt thì bị ướt nên không nhìn được gì cả. Cảm giác là đã hốt được một nắm rồi thì con mắt tui mới trở lại bình thường, tui liền nhìn vào cái chén bột lúc này thì ôi... bột với đất và sinh đã pha chung với nhau.

- Haizzzzzz

Tui thở dài một tiếng rồi lắc đầu, không ngờ mình hậu đậu vậy. Mà cái hạt mưa mắc dịch thiệt chứ, tự nhiên ở đâu bay thẳng vào mắt. Tui mới liếc lên nhìn bà 3, chắc này giờ bà cũng quan sát 2 thằng kia nên không thấy tui đang vất vả bên này. Nhìn nhìn cái chén nữa bột trắng trắng nữa đất và thêm vài miếng bùn tui phát nản. Không lẽ phải bôi cái này lên mặt. Thôi thì để lại hỏi bà 3 một tiếng, biết đâu bà còn thì sao. Nhấc bước chân đầu tiên tiến về phía đó thì cũng là lúc thằng Q lên tiếng:

- Bà ơi, tui con đào trúng rồi.

Bà 3 chợt ngừng đầu nhẹ lên rồi mới bước từ từ lại chỗ 2 tui nó. Tui biết là tui phải tiếp tục theo nhiệm vụ lúc này được giao nên tui đành phải quay trở lại gốc cây. Lại tiếp tục theo dõi trong im lặng, lúc này đây tui cứ như là kẻ cô độc. Quay trở lại cái u đất (hoặc là nắm mộ, nếu đúng như những gì tui tui dự đoán). Bà 3 cuối xuống nhìn một cái gì đó, thằng Q và P đều đã đứng ở dưới đó cũng đã ngang nửa người rồi. Công nhận tui nó đào lâu thiệt, chân tay đều đã lấm bùn. Đang nhìn quanh thì bà 3 quắc tay ra hiệu cho tui, tui lấy ngón tay chỉ vào cái chén thì bà 3 gật đầu. Vậy là đúng rồi chắc đã tới lúc thực hiện nhiệm vụ. Tui lấy một chút bột đó có kèm thêm đất bôi lên trên mặt, cũng không đến nổi tệ. Tiếp tục rãi từ từ tới chỗ thằng Q, P. Hai tui nó thì nhìn tui chả hiểu gì hết còn tui thì phải vừa đi vừa cúi mặt để đánh cơn mưa nó làm trôi mất cái bột trên mặt.

- Ê dừng lại mày, coi chừng rớt xuống hố.

Tiếng thằng P vang lên thì tui mới dừng lại, và nhe răng cười hề hề xong tui bóc một nắm tay trét lên mặt thằng P trước, nó chưa kịp nói gì hết thì tui đã chặn họng trước:

- Dừng có chùi, bột thiêng đó

- Mày..sinh chứ bột cái... cái.. mứt...

Xong tui quay qua tính bôi cho thằng Q thì nó cũng né né nhưng rồi cũng đứng im, xui một cái là chén bột đã bị đổ gần hết lúc này, chỉ còn đủ cho 2 người. Nên tui đành phải vét một xú trong chén và bôi đỡ lên cho nó.

- Sao mày cho nó nhiều mà tao ít vậy?

- Muốn hết rồi

Xong hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp thì tui mới nhìn vô cái đồng đất mà này giờ đào được. Mùi hôi của đất bốc lên cùng với mùi hôi của (xác) thịt chết, tới đây thì tui mới hiểu được cái nỗi khổ này giờ của tui nó. Nhưng ngay cái cuộc của thằng Q có một cái gì đó hơi tròn tròn nhìn cứ tựa tựa... cái gì đó mà ai cũng biết.

- Thôi con đào tiếp đi Q, còn P con đào bên con thử. Bà nghĩ là không chỉ có một đâu.

- Hả, một gì bà? - tui lên tiếng

- Bà biết là trong ụ đất này có 2 vong.

- Trời...

Tính ra là trong cái u đất này có tới 2 xác chết sao? Vậy là nó khác với những gì chúng tui nghĩ xưa giờ là chỉ có một. Nếu không phải chỉ có một pé T, thì còn thêm một người nữa. Người này là ai, tại sao trước giờ tui này đâu có nghĩ tới cái người đó. Cuối cùng là những người tui gặp trong trong nhà tắm, sau vườn, và thậm chí là người ẵm đứa bé trước cổng nhà...

Chỉ mới vừa nghĩ tới đây thì một tiếng em bé khóc than lại tiếp tục phát ra mà lần này không còn mình tui nghe thấy nữa, mà tất cả đều nghe thấy. Không riêng gì thằng Q thằng P mà đến cả bà 3 cũng lộ rõ vẻ ngạc nhiên ở trên khuôn mặt.

- Đi leo lên đi tui con, nhanh lên.

Bà 3 lên tiếng để cho 2 tui nó leo lên, nhưng vừa bước chân thì thằng P bị trượt té một cái rầm xuống dưới đó. Mặt mũi chèm nhem đất với sinh, quần áo cũng ướt nhẹp như một con chuột lột. Tui lật đật leo xuống đỡ nó lên:

- Ngồi dậy nhanh nhanh.

- Ủ từ từ..mà khoan hình như tao đập trúng cái gì đó.

- Đập trúng gì là trúng gì?

- Thì trúng cái gì trơn trơn nên tao mới té, chứ làm sao mà tao té

- Thì quay lại coi thử

Tui với nó mới quay lại ra đằng sau, dùng tay lướt sơ cái đất thì chợt giật mình, lại là một vật tròn tròn như cái đầu sọ đang dần hiện ra dưới lớp đất nhơ nhớt. Và cũng như phản xạ tự nhiên 2 đứa quay lại để nhìn cái đầu sọ đầu tiên mà thằng Q đào trúng. Đúng như những gì bà 3 nói, trong đây có tới 2 cái đầu sọ người, vậy chứng tỏ là có 2 vong hồn. Có nghĩa là... vậy chắc chắn là sau nhà thằng Q có xác chết thật rồi!

- Sao tui bây còn chưa leo lên?

- Tui tao thấy cái sọ nữa nè mày, có lẽ pé T không cô đơn đâu.

Một tiếng thét cất lên vang giữa trời, mặt dù cơn mưa đang không hề nhỏ nhưng chúng tui đều nghe rõ tiếng thét này. Một tiếng thét như đang oán hờn, một tiếng thét như đang uất ức, một tiếng thét chứa kèm những sự đau khổ và nước mắt. Lúc này đây chúng tui đã ra khỏi cái u đất. Còn bà 3 thì đang tập trung niệm cái gì đó trong miệng. Và như những gì chờ đợi, bà 3 đã cất tiếng:

- Tại sao người không buông tha cô gái trẻ này? - bà 3 vừa nói, vừa dùng tay chỉ vào một khoảng không đen tối phía trước chỉ cách cái u đất vài mét. Hình như là bà 3 đang nói chuyện với một người à không “vong” nào đó. Cô gái trẻ mà bà 3 đề cập đến có phải là bé T không? Hay là một người khác.

Tui và thằng P thì thở dốc nhìn về hướng bà 3 nói chuyện, nhưng chỉ là một màn đen không có người, hoàn toàn không giống như những gì trước đây chúng tui hay thấy. Còn thằng Q thì khác, có lẽ nó nhìn thấy được vong đó, nên nó đứng ngay người ra có vẻ hoảng hốt lắm.

- Thân xác này không phải của người, người hãy mau trả lại cho cô gái đó.

Bà 3 lại tiếp tục nặng lời, có vẻ như vong kia không nghe theo lời của bà 3 hay sao đó. Chỉ biết tiếng em bé khóc ngày một lớn và lần này cũng kèm theo tiếng chó sủa. Lại một lần nữa thằng Q lại có những biểu hiện lạ, nó đang nhìn thì nó kêu lên:

- T, T, có phải em không? Anh Q đây, T ơi, anh nè...

Nó cứ nói lặp đi lặp lại không ngừng, cho tới khi bà 3 kêu tui tui phải giữ nó lại, không là nó sẽ chạy tới cái u đất. Đến lúc này thì mọi thứ đã rồi bởi lên, cơn mưa vẫn cứ nhỏ giọt không ngừng nghỉ, cây cối nghiêng qua nghiêng lại tứ phía. Đúng là một đêm lạ kì hơn bao đêm khác. Thằng Q vẫn tạm thời đã ổn lại, thằng P đang ôm người nó rất chặt, kiểu như không cho nó nhúc nhích. Còn tui thì cũng đứng hờ để nếu có gì tui còn phụ nó.... Tim tui đập thình thịch liên tục trong người, đập nhanh và cực kì khó thở, bà 3 nhìn còn có vẻ mệt mỏi hơn, nhưng bà 3 vẫn còn như đang cố gắng “trao đổi” với vong hồn đó.

- Ta nói lại lần nữa, đó không phải là thân thể của người, và con của người cũng không bị ai bắt cả. Nếu người kiên quyết quấy rầy thân xác của cô gái trẻ này, ta phải bắt người lại.

Đợi một hồi bà 3 mới gỡ sợi dây trên cái tay ra và kêu tui lại:

- Con đem sợi dây này, đi từ từ lại chỗ u đất, thả sợi dây này xuống dưới đó. Bà đứng đây canh để tránh cái vong này bỏ chạy.

- Dạ...

Tim tui lại run lên một lần nữa, nhưng vì những người ở đây thì đành phải tiến lên. Tui thử từng nhìn mạnh, hít lấy hít để cái không khí này, bỏ mặc xung quanh những tiếng khóc than, những tiếng chó chu đầy kinh rợn, mà cứ bước từ từ, từ từ lại cái u đất. Cái u đất bây giờ nhìn như một nắm mộ đang đào dở dang, mùi hôi đất bốc lên giống như cái mùi mà tui cho rằng là mùi của địa ngục. Tui chỉ còn cách vài bước nữa thôi, thì bỗng dưng một cặp mắt sáng rực giữa ban đêm nhìn thẳng vào tui từ dưới cái đồng đất đó, như muốn báo tui rằng đừng có đến gần. Nhưng chẳng còn thời gian để mà sợ hãi, tui cầm cái dây trên tay quăng mạnh xuống dưới đó. Mà vì tui quá run nên tui lại quăng qua tới tận phía bên kia của cái u đất. Vừa mệt lại vừa sợ nhưng phải nhảy qua đó thôi, tui đi bước lùi ra đằng sau rồi lấy đá hít một hơi phóng thẳng qua bên đó. Nào ngờ khi vừa đặt được một chân tới bên đó thì tui lại bị trượt. Té một cái ầm xuống dưới cái lỗ. Bây giờ tui mới thấy tui ngu là tại sao không đi đường vòng, có lẽ là do run quá nên không còn nghĩ được gì nhiều nữa.

- Ê C, mày có sao không? Có sao không? - tiếng thằng P hỏi thăm

- Không, không sao, tao lên lại giờ nè

Nói vậy thôi chứ cũng ê mông lắm, ngồi dậy cũng là cả một cực hình. Mà bây giờ, cái độ sâu này cũng chính là lúc mà mọi thứ bắt đầu trôi lên. Con mưa đã đánh tan những miếng đất cuối cùng, xung quanh tui là những khúc xương người lênh bênh. Nhấp nhô, tui chỉ biết nuốt nước miếng mà cố gắng đứng dậy, vớ lấy cái sợi dây rồi thả xuống dưới. Kiểm một điểm tựa để trèo lên, loay hoay một hồi mới leo lên trên được thì lúc này bà 3 đã đứng kế sát cái u đất này. Bà 3 niệm thêm cái gì đó ở trong miệng, rồi bà la lên một tiếng:

- Ta đã cho người tìm đường về với thân xác và con, nhưng người không chịu, ta đành cho người phải siêu thoát trước.

Vừa nói dứt câu, bà 3 la lên một tiếng. Cũng đồng thời là lúc cơn gió tắt hẳn, và những hạt mưa cũng nhẹ dần không còn nặng như lúc nãy nữa. Tui ngồi bệt xuống đất, thở hì hục như mới vừa được sống dậy lần hai, thằng Q cũng đã ngồi bệt xuống như tui, nhưng chia chầm dứt. Bà 3 vẫn còn đang nói chuyện với một người:

- Con cũng sắp được siêu thoát rồi, vì người đó mà con đã đau đớn mấy tháng nay.

Đoạn sau còn khúc gì đó nhưng tui chẳng nghe được nữa... Thằng P thở dài một hồi, còn thằng Q thì cũng bình tĩnh lại được. Chúng tui chỉ biết chắc có một điều là một trong hai vong kia chính là pé T, vong còn lại thì không biết là ai?

Mọi người bước vào nhà một cách uể oải, và khi tui bật đèn lên thì mới hoảng hốt mà biết rằng. Mặt mũi của ai nhìn cũng xanh lét, khuôn mặt của bà 3 thì hoàn toàn thể hiện rõ sự mệt mỏi, chắc hôm nay thời tiết cũng là một phần gây nên sự phiền toái này. Ai nấy đều đi rửa mình xong thì ngồi tập trung tại phòng chính. Sự im lặng vẫn cứ tiếp tục cho tới khi bà 3 lên tiếng về nội dung này giờ:

- Lúc này, bà đã gặp một vong nữ, vong này khá lớn tuổi, nhưng lại mang thai. Người đó lại mất ngay lúc đang mang thai nên khó siêu thoát. Vì chết bất ngờ mà uất ức còn tồn đọng, không thể siêu thoát. Mà lại khó nói là cái đầu của người phụ nữ này lại bị đem tới sau vườn nhà Q. Khi tới đây, lại được chôn ngay chỗ của bé T. Nên người phụ nữ này mới dành giật thân xác với bé T mà quấy nhiễu nhân gian. Vì vừa uất hận, vừa vừa mất con nên mới liên tục xuất hiện mà phá rối.

Tới lúc này đây thì tui với thằng P nhìn nhau mà ngờ ngợ hiểu ra, chính là cái người phụ nữ mà sáng hôm nay tui tui được biết. Vậy là con chó đó đã tha cái đầu của người phụ nữ tội nghiệp kia về đây, và vô tình đánh hơi được mùi xác chết nên mới thả vào cái u đất đó luôn.

Chúng tui kể cho bà 3, thì bà 3 mới gật đầu mà hiểu ra nguồn gốc của người đó. Lại tiếp tục một sự im lặng cho tới khi con mưa bắt đầu dừng hẳn... Mọi chuyện đã đi vào kết thúc, chỉ là cho tới khi thằng Q với thằng P đồng thanh:

- Tại sao pé T lại bị chôn ở đó?

13. Part 12: Giải Thoát (4) - End

Mặt trời chiếu thẳng vào nhà cũng chính là lúc tắt cả thức dậy, chính xác hơn là chỉ còn có thằng P là thức. Tui với thằng Q đã dậy lâu rồi nhưng vẫn còn nằm dài vì đêm qua mệt quá. Bà 3 thì đã chạy về nhà, tới đây thì bà cũng đã giúp rất nhiều cho tui tui rồi. Quay qua nhìn thì thấy thằng Q đang bấm điện thoại cho mẹ của nó, xong nó gọi rồi nói:

- Mẹ hả? Mẹ về nhà hay được không, con có chuyện cần hỏi nè!

-

- Dạ, mẹ về liền chiều nay được không?

-

- Dạ

-

- Thì bé T mới liên lạc cho con xong. - thằng Q nhấn mạnh tên pé T

-

- Ok mẹ, chiều gặp mẹ!

Thằng Q quay qua nhìn e với một ánh mắt tỏ vẻ đã thành công. Thằng P cũng gật đầu rồi ngáp một cái xong lăn ra tiếp, tui lật đặt lòi nó dậy chứ nó mà ngủ nữa thì có nước tới chiều, có khi còn bề kế hoạch nữa. Kế hoạch chiều nay mà thiếu nó thì không thể nào giải thích được tại sao pé T lại đi chôn ở ngay cái giếng đó.

Quay trở lại đoạn tối hôm trước...

Sau khi dứt câu hỏi của tui nó, tui cũng nghĩ tới ngay điều này, ít nhiều thì chỉ mới giải quyết được có 50%, phần còn lại vẫn là khó hiểu nhất. Mà trong chuyện này, mẹ thằng Q là người khả nghi nhất, không phải chỉ vì suy đoán bậy bạ mà chính mẹ nó là người có những hành động kì lạ nhất. Từ lúc cấm đoán thằng Q ra ngoài sau vườn, cho tới lúc gặp mẹ nó ở nhà, rồi lúc mẹ nó đuổi tất cả ra ngoài ở. Thì tui luôn luôn nghĩ tới một điều. Lúc này bà 3 mới lên tiếng:

- Bà thì không biết tại sao bé T lại được chôn ở đó, bà cũng chẳng hỏi được. Có lẽ bà chỉ giúp được tới đây, phần còn lại mấy con tự giải quyết nhé.

- Nhưng bà mà không giúp thì làm sao tui con qua được.. - thằng Q nói

- Chuyện này bà ko nói chắc được, thui sáng mai bà về sớm!

Tới đây thì bà 3 cũng lên phòng thờ làm gì đó, tui quay qua thằng P nhìn nó rồi trầm ngâm hỏi:

- Mà có ý kiến gì ko?

- Không

- Còn tao thì có

- Hả?

- Tao có cách để tìm hiểu
- Mà nói thử coi
- Nghi vấn nhiều nhất của mày là gì, nói thẳng ra có phải vì mẹ thằng Q không?
- Ừ

Lúc này thằng Q mới quay qua, nhưng nó cũng không nói gì, nhìn nó có vẻ điềm tĩnh có lắng nghe. Tui thấy vậy cũng không ngưng, và tiếp tục nói lên ý kiến của mình. Mặc dù lúc đầu tui nó không đồng ý, nhưng chỉ có cách đó là nhanh và chắc chắn nhất.

- Mày nhắm làm được không P? - thằng Q hỏi chắc chắn lần cuối
- Được, cứ yên tâm. Với lại cũng giải quyết xong rồi, chắc chẳng còn gì đâu.
- Ừ, vậy thì cứ như thế.

Xong ba đứa lăn ra ngủ một giấc, thằng Q thì gác tay lên trán suy nghĩ như những lần trước. Chính xác là nó phải suy nghĩ, bởi lần này có liên quan khá nhiều tới mẹ của nó, thằng P thì cũng không ngủ được liền, con miêu của nó vẫn nằm đó. Tui có hơi ngạc nhiên là lúc này con miêu của nó không xuất hiện nhiều, hình như là bà 3 có làm gì với con miêu trước. Thui không quan tâm nữa, tui lăn ra ngủ...

~~~~~

Sau khi ăn sáng (chính xác là gần trưa) xong, chúng tui đi dạo thêm một vòng nữa, rồi mới về nhà. Lúc này cũng đã 3h chiều, thằng P đã về nhà để chuẩn bị dụng cụ sẵn sàng. Tui với thằng Q cũng dọn dẹp phòng ốc, ngồi đợi một lúc thì mẹ thằng Q gọi cho nó, nói nó tầm 6h30 sẽ tới nhà. Mẹ nó trong điện thoại nghe như gấp gáp mà cũng phân vân chuyện gì đó. Mặc kệ, tui tui tiếp tục làm những chuyện cần làm. Cho đến khi gần tới lúc gặp mẹ thằng Q thì tui mới vòng qua bên hông nhà, ở một chỗ mà tui có thể quan sát và nghe được cuộc trò chuyện của 2 người đó, nhưng phải chắc chắn là mẹ thằng Q không thể biết có tui ở đó...

Giờ cũng đã đến, mẹ thằng Q đến trễ hơn dự tính, lúc này đã là 7h20 hơn, nhưng cũng không trễ lắm. Trời đã sụp tối như dự tính và mọi thứ diễn ra tốt đẹp, nếu lần này mà thất bại hoặc không đúng với những gì tui suy nghĩ thì công cốc, có khi còn bị chửi cho thúi mặt. Nhưng đã bắn tên là phải theo, tui cầm điện thoại, nhắn tin cho thằng P một cái.. Xong tui bắt đầu theo dõi cuộc nói chuyện của thằng Q và mẹ nó. Nó bắt đầu bằng một vài lời:

- Mẹ trễ zì?
- Ừ, người ta kẹt, nên giờ này mẹ mới xong, nhưng con kêu mẹ về đây làm gì, sao không nói qua điện thoại.
- Thì mẹ cũng ở đây rồi, cứ từ từ con kể cho nghe.
- Lẹ đi, mai mẹ còn giao hàng sớm.
- Dạ, mẹ còn nhớ pé T đúng không?

Tới đây mẹ nó khựng lại một cái, nhưng không lâu thì mẹ nó trả lời:

- Tất nhiên mẹ nhớ, mà chuyện gì với nó?
- Lúc trước mẹ nói là mẹ không liên lạc gì với nó phải ko?
- Ừ đúng rồi, bộ con gặp được nó à? - mẹ nó mặt nhúu mày lại, rồi nhìn nó một cách như dò xét.
- Haizzzz - thằng Q thở dài một cái nhẹ rồi nó tiếp
- Pé T mới gọi cho con xong, tối nay nó về nhà gặp con nè!
- Hả? - bỗng dưng mẹ thằng Q la to lên, như nhận ra chuyện gì đó
- Mẹ sao zì, sao tự nhiên mẹ giật mình ghê thế?

Mẹ nó đưa hai tay ra đằng sau lưng chống lại, xem chút là mẹ nó đã ngã ra đằng sau, nét mặt có chút gì đó thay đổi, và còn có một vài giọt mồ hôi lăn nhẹ. Tui thì chỉ là cảm nhận nhưng người mà quan sát được kỹ nhất chắc chỉ có thằng Q. Lúc này, điện thoại của tui run lên, là của thằng P:

- Tao tới rồi

- OK

Biết là thằng P đã tới “vị trí”, tui nhấn tiếp một tin cho thằng Q với nội dung “Xong, thằng P đã tới”. Ngay lập tức điện thoại của thằng Q rung lên trên sàn nhà, thằng Q mới lấy lại đọc, còn mẹ thằng Q thì chăm chú theo dõi từng chữ của nó như là sợ một điều gì đó sắp sửa xuất hiện mà không hề mong muốn. Thằng Q thì đã đọc được, rồi nó quay qua nói với mẹ nó:

- Pé T tới rồi, mẹ có muốn ra đón không?

- Sao, bé T mới nhắn tin cho con à? Nó nói sao?

- Nó nói nó sắp tới nhà rồi, giờ con ra đón, mẹ có ra không?

- Mẹ...mẹ.. ra với con!

- Mà mẹ sao thế, con thấy mẹ lạ lạ sao á?

- Không gì, chừng nào nó tới..

- Sắp rồi mẹ, chắc 2,3 phút nữa, mẹ trông thế hả?

- À...ờ...

Lúc này thì chẳng có gì phải nghi ngờ nữa, chắc chắn bà mẹ thằng Q đã giấu một điều gì đó nên mới có hành động lạ như vậy. Đã đến lúc cho nhân vật thứ 3 xuất hiện, tui cầm điện thoại lên và nhắn tin cho thằng P. Sẵn sàng cho chuyện cuối cùng:

- Ê, vô đi mày

Đợi một hồi tầm cả phút sau mới thấy nó nhắn lại:

- OK bây bê

- Mày làm gì lâu zì?

- Đái, có xíu lâu khỉ gì.

- OK zô đi, cẩn thận kéo bể

- Biết, nói hoài

Xong, tui quay qua nhắn tin với thằng Q:

- Nó đang vô, tới mày đó.

Thằng Q đọc tin nhắn xong, rồi nó nói với mẹ nó:

- Rồi, pé T tới rồi ra mẹ ơ.

- Ủ..à...

Nó đứng lên, nhìn ra thẳng ngoài cổng thì lúc này, thằng P đã ở ngay cái vị trí cực kỳ dễ thấy nếu nhìn từ trong nhà ra, nhưng nép sang một bên, để không nhìn rõ được khuôn mặt, đã zì nó còn sắp thêm một bộ tóc dài xòa tận ngang vai. Tưởng đầu mờ mờ ảo ảo nhưng vô tình có một người đàn ông chạy xe ngang qua, chiếu thẳng ánh đèn vào người nó. Xem chút là bể kèo, nhưng vì mẹ thằng Q cũng không còn nhìn rõ nữa, nên mẹ nó chỉ biết chắc là có người con gái ngoài đó.

- Đi ra mẹ, nhanh còn pé T vô.

- Khoan!!! - lúc này mẹ thằng Q đã lên tiếng thật sự, chính là lúc quan trọng nhất.

Tui và thằng Q đều nín thở, chờ từng lời mẹ nó nói lên bởi vì chắc chắn mẹ nó sắp phải nói ra cái gì đó mà mẹ nó giấu lâu nay. Nhưng nào ngờ, mẹ nó chẳng nói gì cả chỉ là một câu hỏi đơn giản liên quan đến:

- Mẹ nhớ tóc bé T là ngắn tới cổ mà, đâu phải dài đến thế.

- Ồ...

- Con coi chừng không phải!

Thằng Q đứng đó người ra, tui cũng đỡ người ra theo, đâu có ngờ là lại có tình tiết này, ai nghĩ là mẹ nó lại còn nhớ tới cả mái tóc của bé T. Nhưng trong rủi có cái hên, như lời thằng Q nói lúc trước, mẹ nó đã không gặp bé T lâu lắm rồi, thì làm sao mà còn có thể nhớ rõ như vậy được. Tui vừa nghĩ ý này trong đầu, tính nhắc thằng Q bằng cách nhấn tin cho nó, nhưng nhấn dài thì khó, mà nhảy vô nhắc thì có khi còn lộ, hên sao nó cũng nghĩ tới cái điều mà tui nghĩ:

- Bộ mẹ có gặp pé T gần đây sao mà mẹ biết ?

- Ồ.. mẹ không...

- Mẹ!

Đúng lúc này cũng chính là lúc tui vào cuộc, tui dùng mấy cái cục đá đã để sẵn ném thẳng lên máy tôn nhà để tạo ra mấy tiếng như “boang boang”.. xong sau đó tui lại dùng chiếc dép tổ ong chà sát vào tường như tiếng chó mèo cào. Tất nhiên là có tác dụng, mẹ thằng Q đã sợ lắm rồi, nhưng vẫn chưa nói gì cả. Thằng Q lại lên tiếng:

- Mẹ kì qua, thui con đi ra kéo em nó chờ

- Khoan, con đừng ra, ma đó, con đừng ra, ma đó...

Mẹ thằng Q vừa nói vừa kèm theo kéo tay nó như muốn van xin nó đừng ra ngoài. Thằng Q đứng đó người ra, bởi vì trước mắt đó là chính xác như những gì tui đã nói. Thằng Q mới ngồi xuống mà từ từ kiểm mẹ nó lại, mẹ nó ngừng bám chặt tay nó xong mới bình tĩnh lại mà nói. Lúc này chỉ tội thằng P, nó phải đứng ngoài đó nãy giờ, có khi còn phải tới khuya nữa...

- Mẹ giấu con một chuyện, một chuyện vô cùng lớn.

- Mẹ giấu con chuyện gì, mẹ nói đi...

- Cách đây tầm không lâu, đúng là bé T có đến nhà mình để xin ở nhờ....mà con không sợ ai ở ngoài kia sao?

- Ai..à không sao, mẹ cứ kể đi

- Ủ..

Cách đây không lâu, bé T đến xin ở nhờ nhà mình. Lúc đầu mẹ có cho vào tại vì nhìn thấy cũng tội nghiệp lắm. Nhìn nó xơ xác, thân thì hình như có chửa, nhưng nghe nó nói đâu bị người yêu nó đánh té tới nỗi mất luôn đứa con trong người. Nhìn nó ủ rũ, như cái xác không hồn mẹ cũng thương nó lắm. Mua đồ về cho nó ăn, nó cứ luôn miệng hỏi con, nhưng nhất quyết nó không muốn mẹ báo cho cha mẹ nó biết. Nó giận cha mẹ nó lắm, mẹ cũng chiều nó, tính đâu là cho nó ở vài ngày mẹ cũng gọi cho con về thăm nó,.. Nhưng đâu có ngờ rằng lại có một chuyện xảy ra.

Vào hôm thứ 2, lúc nó và mẹ đang ăn cơm thì mẹ mới buộc miệng hỏi về thằng bỏ nó. Nó được buồn một lúc rồi cũng tươi cười đổi chủ đề, mẹ cũng im lặng mà đổi chủ đề theo. Lúc chiều, mẹ mới đi chợ tính mua cho nó một vài món ăn cho khỏe người, cũng tính là gọi con chiều hôm đó luôn. Cho tới khi về nhà, mẹ chẳng thấy nó ra mở cửa, nhìn nhà thì toang hoang như vừa có trộm. Mẹ chạy từ trên xuống dưới, chạy kiểm mỗi phòng cũng không thấy nó. Chỉ thấy có mấy bộ đồ nó đem đi theo vẫn còn để trong phòng, tưởng là nó ra ngoài xiu nên mẹ cũng không kiểm nữa. Chắc là nó còn sợ nên mới quên tới quên lui như vậy.

Gần chiều tối, tầm 8h hơn thì có một chiếc xe đậu trước nhà. Mẹ mới chạy ra trước cửa để mở thì thấy có một thằng con trai, nhìn mặt dữ tợn, và giang hồ lắm. Phía sau là bé T, mặt đó có một vết bầm, còn thằng mắt dầy kia cứ găm găm như muốn ăn thịt con nhỏ. Dẫn nó dò nhà, thì mẹ mới hỏi:

- Thằng đó là thằng nào, sao con lại đi với nó.

- ....

- Sao con không trả lời?

- Dạ, thằng đó là bạn trai con.

Mẹ giật mình, mắt bình tĩnh, và cũng tức bởi vì chính cái thằng này đã hành nó ra tới nông nổi này, còn khiến nó mất luôn đứa con. Tối giờ này nó vẫn còn liên lạc với thằng cô hồn đó để đi chơi với nó. Mẹ cũng chẳng hiểu con T nó nghĩ cái gì nữa, mẹ mất kiểm chế mà chửi một trận vô bé T. Quên mất rằng nó đang là một người mông manh cần che chở, nhưng làm sao giờ, mẹ đã quá tức. Sau khi xả cơn giận lên người nó thì mẹ đi thẳng vào phòng và đóng cửa lại ngủ. Tối gần nửa đêm, mẹ bỗng giật mình bởi vì mẹ có cảm giác ai đó đang nhìn. Mẹ mới bước ra ngoài cửa, thì đèn vẫn còn sáng nhưng bé T không còn ngồi ở đó. Kiểm tra phòng cũng không có nó, cho tới khi mẹ linh tính thể nào đó thì vòng ra ngoài vườn coi thử. Cũng không có ai cả? Bực mình vì nghĩ chắc nó lại đi với cái thằng kia nên mẹ bỏ vô nhà ngủ tiếp...

Một ngày, hai ngày, ba ngày, và tới ngày thứ tư thì mẹ vẫn không thấy nó. Mẹ cũng quên mất chuyện gọi cho con, quá sốt ruột khi vẫn không thấy nó về. Mẹ đứng ngồi không yên cho tới khi mẹ cảm giác có ai đó ở sau nhà, giữa 12h trưa mẹ vòng ra sau vườn, có bóng một người con gái đứng ngay sau cái giếng và mẹ mới lên tiếng:

- Pé T hả con?

Vẫn không một lời trả lời, mẹ càng tiếng gần tới cái giếng thì cái bóng dần dần biến mất. Mẹ chạy thật nhanh lại thì cái bóng đã biến mất hoàn toàn và chẳng còn ai cả. Cây cối đứng gió, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng như phản xạ mẹ cúi người xuống để nghỉ ngơi, thì hồi ôi, một xác người lênh bênh trong giếng... Ánh mắt trừng to nhìn thẳng lên trời, và.. mẹ la lên....

Hôm sau, ba con về,... và mọi chuyện sau thì con đã biết rồi đó...

~~~~~

Thằng Q trầm ngâm một hồi, như nó vẫn không tin vào câu chuyện. Nó muốn mẹ nó nói xạo nó một lần nữa, nhưng mẹ nó chẳng nói thêm lời nào. Nó chỉ biết tin và nó chột khóc ngất lên như một thằng anh mất đi một đứa em ruột. Một đứa em mà nó luôn luôn thương và yêu. Mẹ nó cũng không kiềm được nước mắt... Lúc này đây hai mẹ con đã ôm nhau mà khóc, tui cũng chẳng kiềm được nước mắt khi một số phận của một người con gái quá hẩm hiu....

Bước ra ngoài cổng cùng với thằng P và kêu nó dắt xe đồng đi kiếm một chỗ ăn tối. Tui nhắn tin cho thằng Q một cái xong... Và tui với thằng P cũng về nhà tầm nửa đêm!

Sáng hôm sau, mẹ thằng Q đi. Chào hỏi tui tui mấy lời, tui tui cũng phụ dọn dẹp nhà cửa, thằng P đã có xe hàng để chở đồ phụ thằng Q. Hôm sau 3 tui tui đẹp xương cốt bé T ra ngoài nghĩa địa, nhờ bà 3 làm một số thứ, và cuối cùng thì bé T cũng thật sự ra đi một cách đúng nghĩa....

Trải qua gần 3 tuần ở lại nhà thằng Q ít nhiều tui cũng biết thêm được vài chuyện, và cũng phụ nó giải quyết được nhiều chuyện. Tui không muốn phải ở đây thêm miếng nào nữa. Đến lúc phải quay về thành phố, đến lúc giúp thằng Q quên đi những chuyện buồn này. Chào tạm biệt nhà nó một lần cuối, và bắt đầu đề máy xe. Tui chạy đi và quay lưng nhìn lại, căn nhà đầy kỷ bí!

14. Ngoại Truyện Phần 1

Hôm nay tình cờ mình đang ở phòng trọ thì tự nhiên có điện thoại gọi lên. Lúc đầu thấy số lạ tính không bắt, nhưng nó gọi liên tục thì mình mới bắt máy thì chính là thằng P. Nó đổi số lúc nào đó không biết, xong nó kể chuyện này ra thì tui mới giật mình luôn, không biết là thằng Q đã nghe chưa nhưng tui kể lại mọi người nghe như vậy...

Đại khái là hồi lễ 2 tháng 9 nó rủ tụi bạn đi chơi lễ, một nhóm gồm 4 thằng con trai với 3 đứa con gái. Đi vòng vòng ra ngoài biển chơi cho vui lễ. Lúc đầu thì chỉ có 3 thằng, nhưng sau đó con bạn nó là H dẫn thêm một thằng đi theo. Bình thường là con H nó đi một mình, sau này nó quen được thằng này, bảnh trai nhưng có cái giang hồ. Nó chạy chiếc AB Thái chở con H, ai cũng khen là con này hốt được thằng ngon. Sau đó tụi nó mới kiếm chỗ nhậu, rượu vào thì lời ra, thằng P mới hỏi thăm cái thằng mới. Hỏi nó làm gì, ở đâu, mà sao quen được con H, nói chung là con trai có rượu vô thì nói đủ thứ chuyện.

- Khánh (K), mày quen ai lại đi quen con H, nó quậy lắm - thằng P vừa nói xong thì con H cũng quay qua đưa ánh mắt sắt lửa.
- Haha (lúc này nó nói nhỏ), tao quen nhiều chán rồi, giờ quen cho qua lúc thèm thôi
- Hả? Qua cơn thèm gì, mày bị nghiện hả?
- Không, tao ăn nhiều con rồi, lúc trước có con kia, ngon lắm, quen được 2,3 tháng tao dụ dỗ nhà nghỉ.
- Dù, thằng này ngon vậy, có cách nào chỉ anh em với - thằng P với mấy thằng cùng bàn hỏi tiếp
- Thì có gì đâu, lúc đầu giả bộ cứng, sau đó dụ dỗ xú vô nhà nghỉ, lúc đó có gì nữa đâu. Ăn thua kĩ thuật của mày thôi
- Móa, mày làm tao hứng hứng quá...
- Có điều con đó dính luôn, tao bắt phá nó đéo phá...
- Rồi sao nữa, sao mà mày thoát được
- Tao có thèm thoát đều gì, nó tự bỏ tao đi. Thôi đừng nhắc nữa
- Thoát sao, chỉ kể anh em với
- Nó tự tử cmnr!
- Hả??? - lúc này thì mấy thằng con trai tỉnh rượu, tụi con gái thì nghe thoáng loáng chết chóc mới quay qua thì thằng này nó im. Được một hồi thằng P mới hỏi tiếp:
- Sao mà nó tự tử?
- Thì tao đều chịu nhận cái thai, đánh nó, xong nó tự tử luôn - nó vừa nói vừa nhắm mắt tỉnh lắm, cứ như nó ko có liên quan gì tới chuyện này.
- Ờ... thằng P ở một cái, rồi nó nói tiếp:
- Ủa, phải con nhỏ mày nói nó tên T không
- Ủ đúng rồi, sao mày biết? - thằng này tròn mắt lên nhìn thằng P ngạt nhiên

Lúc này thì thằng P nhận ra cái gì đó, nên nó trầm ngâm một hồi. Nó không tính làm gì cả thì thằng đó lại lên tiếng:

- Nó ngu thì nó chết, tao đâu có kêu nó tự tử. Phá có cái thai mà cũng sợ

Thằng P đã hết kiềm chế, nó quay qua bên kia cầm cái chai bia đang uống dở, phan một ván vào đầu thằng đó. Xong rồi nó xách cái ghế phang thêm mấy cái nữa, rồi vỗ vụn ra đất. Tụi bạn nó mới nhẩy vào cang mà chẳng hiểu gì hết. Tụi con gái cũng la toáng lên, nhưng thằng P nó không dừng lại nó lại tiếp tục cầm thêm một cái chai nữa vừa tính tẩm tiếp thì bảo vệ vào túm chân kéo nó xuống. Hên là lúc này gần khuya rồi nên không còn dân phòng hay cảnh sát đi vòng đó nữa. Tụi kia mới nhẩy vào thì thằng P mới lên tiếng:

- ĐM, nó hiếp con em tao, nó còn khiến con em tao tự tử, ĐM nó, thì ra là thằng chó mày... (Thằng P nó xem pé T là em nó luôn)

Nhưng lúc này thì ai cũng giữ chặt nó rồi, nó cũng không làm gì được nữa thì thằng kia mới đứng dậy, có lẽ vì còn choáng nên nó không nói gì, nó chỉ mặt thằng P nói:

- Mày với con em mày khác đều gì, cũng ngu như nhau. Mày coi chừng nha con, chai bia này bữa nào tao trả. - Xong nó lết cái đầu với nguyên vũng máu đi ra ngoài, con H cũng chạy theo

Sau đó bình tâm lại, tụi con trai thì móc tiền trả bà chủ. Lôi nó ra biển ngồi, tụi con gái thì cũng đi theo xú. Sau đó thằng P mới nói hết chuyện ra, thì đứa nào cũng hiểu, nhưng nói vậy là mày sai rồi.

- Tao biết làm sao giờ, nó làm tao tức.

Ngồi thêm một hồi thì nguyên đám đi về, sau đó con H có nhắn tin cho nó nói là từ nay đừng xem nó là bạn nữa, blah blah. Thằng P cũng không muốn giải thích, có gì mấy đứa con gái nói, còn nếu con H không tin thì ngu rắng mà chịu. Thằng P thì cứ tưởng hồi bữa thằng K nó nói chơi, nhưng không ngờ cách đó 2 ngày sau, thì nó đang đi chở hàng cho mẹ nó thì bị nguyên một đám chặn đường đánh. Nó bỏ xe chạy thẳng vô nhà người ta, nên né được. Nhưng chiếc xe của nó thì banh chành, làm nó phải ngủ cả đêm ngoài đường sáng mới có người sửa.

~~~~~
- Rồi sao, mày tính sao, lỡ nó chặn đánh mày hoài thì sao?

- Tao hẹn nó rồi, gặp nhau làm một trận.

- Thôi mày, đánh vậy không giải quyết được gì, lỡ mày bị nó đánh rồi mẹ mày tính sao.

- Không tao hẹn rồi, ngày mốt gặp, mày có muốn xuống thì xuống, thằng Q thì đang xuống.

- Hả, nó đi sao không nói tao?

- Nó kêu đừng nói mày, nhưng tao ngứa tao muốn nói. Thôi vậy nha, có gì gọi tao số này, số kia bữa quăng điện thoại rồi.

- Ủ ok.

Cúp máy xong, tui suy nghĩ một hồi, kèo này cũng nguy hiểm nhưng tui tính đi coi thử sao, lúc nhỏ có trẻ trâu cũng hay quỳnh lộn nên lần này ngứa ngứa muốn trẻ trâu lần nữa. Thế là gọi qua gấu cái:

- Anh đi đâu nữa?

- Về ngay, báai bai e Tắt máy ngay đề phòng ẻm lại nói gì thêm. Sau đó tui gôm mấy cái đồ bỏ vô balô, xách xe phóng thẳng xuống dưới đó. Vừa chạy vừa nghĩ không biết kèo này có mất bộ phận nào trên người không?

Đúng 2 tiếng sau tui dừng xe ngay cái chỗ bún thịt nướng, lúc này đã 10h tối thì móc điện thoại ra gọi cho thằng P. Nó không bắt máy, gọi tiếp phát tiếp theo thì nó cũng không bắt máy, gọi qua thằng Q thì một hồi nó bắt:

- Mày gọi có gì không?

- Tao tới chỗ bún thịt nướng nè.

- Hả? Mày xuống đây làm gì?

- Thì vụ thằng K đó, xuống tham gia

- Thằng P nói hả?

- Ủ, tao gọi nó không được? Ra đón tao

- Ủ, đợi 15 phút nữa.

Đúng 15 phút sau cái mặt nó chạy ra, vừa chạy vừa thở, cái miệng thì liếm gì đó. Tưởng đâu tụi nó đang bị gì mà nhìn hấp hối lắm.

- Mày sao zì, thằng P đâu?

- Gấp lắm đi theo tao đi, nhanh nhanh

- Ờ ờ

Xong 2 đứa đề máy chạy nhanh, quẹo vô một con hẻm nhỏ tối thui tối thui, chỉ biết ở phía trước có một cái quán nhỏ, với bóng đèn mờ hui hắt phía trước. Xung quanh là xe đậu tùm lum hết. Tui nuốt nước miếng

một cái rồi nghĩ (tổ cha nó, chạy gần 2 tiếng xuống là nhập trận liền, chắc không sống nổi). Vừa dừng xe lại tui sẵn tay áo lên, xung quanh là nguyên một đám người đang ngồi xung quanh những cái bàn.

- Mày làm gì vậy C?
- Chuẩn bị xúc
- Xúc gì?
- Ủa, không phải mày với thằng P đang chiến hả?
- Chiến cái đầu mày, ăn chả giò cá, chỗ này ngon lắm.
- Hả?

Đi theo nó vô một cái bàn, thì thằng P đang ngồi sẵn, nó đang nhóm nhếp cái cuốn chả giò thì tui vỗ vào cái gáy nó cái chách, nó bị nghẹn ôm cái cổ mà quay đầu qua quay đầu lại, mắt chảy nước ra nhìn phát tội. Nó uống một ngụm nước vô xong cái nó chửi tui:

- Bà cha mày, tưởng đầu xuống chín tuổi rồi.
- Cờ mày phải chín hồ cũng không nhận.
- Ăn đi mày, bữa ăn cuối cùng đó....
- Móa, trù ẻo hả?
- Ăn đi, nhanh còn kể chuyện.

Tui cũng ngồi xuống, tưởng ăn không nổi những làm hơn 20 cuốn. Một cuốn bằng ngón tay cái, không no nhưng ngon. Sau đó thì thằng P nhận được cú điện thoại. Nó bắt điện thoại lên, lúc đầu thì nó cười cười, lúc sau nó đổi nét mặt, rồi nó nói:

- Ở đâu?
- OK, tụi P tới liền, nó vừa ngưng thì cũng đứng dậy.
- Đi đâu vậy mày?
- Đi đi rồi tao kể, không còn kịp...

Thằng Q lật đật tính tiền, tui cũng phóng lên chiếc xe, rồi lao theo, thằng Q cũng lao theo nhanh đến nỗi mấy người ngồi đó cũng nhìn, nghĩ tụi tui là dân giang hồ lắm.

- Ê, chuyện gì, sao đi nhanh zị?
- Con V nói nó thấy thằng K dẫn con H vô nhà nghỉ !!

15. Ngoại Truyện Phần 2

Đoạn đường đi thì tui chả rành lắm, chỉ biết lên ga mà chạy cắm đầu theo thằng P với thằng Q, hai thằng quý đó nó rành đường nên chạy thấy ghê lắm. Sau mấy cơn quẹo thì tui bị mất dấu tụi nó. Đường ở khu này hình như chả có đèn, nên mọi thứ chìm vào bóng tối với sự im ắng của những ngôi nhà xung quanh, ai cũng đã ngủ rồi. Đang lẩn mò từ từ thì thấy phía trước có hai ánh đèn rọi thẳng vào mặt vừa tính bóp kèn thì té ra là hai thằng đó.

- Rút rút rút, lộn đường...

Chưa kịp chửi nó câu nào thì lật đật quay xe lại rồi đi theo tụi nó, lần này quyết tâm không đi lạc nữa. Tới một cái ngã tư nhỏ, hai đường bình thường đẹp đẽ, còn hai đường kia thì đất đá. Không hiểu tại sao lại như vậy, thằng P chạy vô cái đường đất, xong đi một hồi tới gần như cuối đường thì có một tiệm ăn nhỏ nhưng kéo dài về phía sau. Chỉ có duy nhất cái phòng đầu tiên có đèn, còn lại là tối om hết. Nếu có căn mắt ra nhìn thì chỉ thấy được vào ánh đèn le lói.

- “Giờ này mà còn những chỗ như này à???” - tui nghĩ trong đầu

Thằng P với thằng Q thắng xe lại thì tui cũng thắng luôn, sau đó thằng P nó đi quanh một hồi cho tới khi nó dừng trước chỗ đậu xe. Nó nhìn quanh tiếp lần nữa xong nó gật đầu một cái.

- Chuẩn rồi, chiếc AB Thái không lắm được.
- Vậy giờ sao, chỗ người ta làm ăn, xong vào không có được đâu. - thằng Q nói
- Thì biết rồi, đang tính
- Mà tính lẹ đi, tính chậm là nó hưởng xong rồi. - tui nóng
- Khoan - nó móc cái điện thoại ra

Tiếng chuông vang lên mấy hồi, không có người bắt máy. Nó lại gọi tiếp một lần nữa, tiếng chuông lại vang lên, vẫn không có người nghe. Chuẩn bị tắt thì có tiếng alo bên kia:

- Alo
- Làm cái gì vậy mẹ, gọi nãy giờ...
- Đang tắm
- Tắm gì khuya vậy?
- Mệt quá, có gì hỏi nhanh nhiều chuyện. - cũng đúng, tui cũng thấy thằng P nhiều chuyện thiệt, ít nhất là trong lúc này
- Bà thấy thằng K đi với H rồi còn ai nữa không?
- Không biết
- Ủa sao không biết, bà thấy mà
- Thì thấy thôi, nhưng vừa thấy thì nó quẹo vô quán bà Liêm rồi (bà Liêm là chủ quán mà tui tui đang đứng trước đó đây)
- Ăn hại quá V, có nhiều mà cũng không thấy
- O hay, cái ông này - vừa nói xong nhỏ V cúp cái rụp, thằng P vừa tính cất cái điện thoại thì có cuộc gọi lại
- Mà sao rồi, con H có sao không
- Nhiều chuyện, xiu nói - thằng P cúp cái rụp nó trả thù cái dụ chữ vô mặt nó hồi nãy.

Thằng Q xoa xoa 2 cái tay lại với nhau, rồi nó xông thẳng vào tiệm. Tui với thằng P chỉ vừa nhìn rồi phóng theo, chẳng lẽ cái thằng này lại làm bậy. Có gì bị bảo kê nó hốt xác chứ chả chơi. Nhưng dự đoán đi ngược lại, thằng Q vừa bước vô cửa thì có một người ra chặn. Nói nói cái gì đó thì người đó cho thằng Q vô, cho luôn hai đứa tui tui vô luôn. Đi xiu tới phòng thì thằng Q mới dừng lại rồi nói nhỏ:

- Đây, chỗ thằng K nè, giờ sao?
- Sao mà biết
- Tao mới hỏi đó
- Hỏi sao
- Hỏi sao từ giờ có vô không?
- Làm sao vô, đập cửa như phim, xong rồi bị quánh cho bể sọ hả?
- Tao có cách, P mà đứng đây, tao kêu nó ra, yêu cầu mà mà thấy đúng cái mặt nó là tao đập cửa vô, còn nếu không phải thì tui tao đẩy mà vô - tui nói
- Ờ được đó - thằng Q đồng ý
- Ngon khúc đầu, khúc sau ếu được. - nó nhăn
- OK tao gõ cửa đây.

Tui lấy tay gõ cửa mấy cái, chờ được khoảng 30 giây, tính gõ tiếp thì có tiếng:

- Ai đó? - chút cha, chưa tính trường hợp này, đang bí thì thằng Q nói:
- Cho xin tiền phòng cái đi. - nó bẻ cái giọng thành ngẫu ngẫu
- Tiền gì giờ này, chừng nào trả phòng mới lấy mà
- Gấp, nhanh không là tao đuổi.

Nó im một hồi rồi mở cửa cái cách, lúc này không cần thấy mặt nữa, bởi thằng P nó nhận ra giọng rồi, vừa mở cửa một cái thì tui định cái chốt đẩy mạnh ra. Thằng Q với thằng P nhảy vô trong. Và một cảnh tượng không hề lường tới xảy ra ở trước mặt... Trong phòng gồm 5 đứa cả thấy, ba đứa con trai gồm thằng K và đồng bọn. Trên giường có một nhỏ con gái tỉnh táo, đang ***. Còn nhỏ còn lại là con H, nhưng nó nằm hờn mê y như xỉn rượu. Xác định là xấp lá cà, thằng K bị ngã bật ra đằng sau vì cánh cửa đập vào. Hai thằng kia thì đang phê rượu nên tụi nó cũng loạng choạng chạy lại. Tui đóng nhẹ cánh cửa để phòng bên ngoài nghe.

Thằng K vừa la oai oái lên thì thằng P bịch mỗ nó lại xong đá một cái vào chỗ hiểm của nó rồi nước mắt nước mũi gì nó chảy nhưng hết cách. Nó tiếp tục làm y chang với hai thằng kia, nhưng xui cái nó bị chụp cái chân ngã xuống đất cái rầm.

- Móa... - nó chỉ vừa kịp rên rỉ một tiếng rồi cũng nằm ôm đầu

Thằng Q phóng lên đập cho thằng to con đó một phát vô giữa bụng. Nó ói nguyên bãi ra sàn rồi cũng nằm im. Tui thì chả làm gì, lại chỗ con nhỏ đang phê đó kéo cái tấm thảm ra. Rồi chụm 3 thằng lại một chỗ, lấy sợi dây của cái micro trói lại. Con nhỏ đang phê thì hết phê, lấy tay che tùm lum tùm la, nhưng thế ếu nào mà che được. Ba đứa tụi tui nhìn chảy dãi nhưng vì mục tiêu chính nên quăng cho nó bộ đồ. Nó mặt xong cũng ngồi im, nhìn bàng hoàng lắm. Con H thì ngủ say như chết, tụi này đập nhau rầm rầm nó vẫn còn ngủ, nó còn chưa biết nếu tụi tui trề xú thì nó đã... Nhưng thôi, cho nó ngủ. Quay qua 3 thằng này, để tui diễn cả cái cảnh này chi tiết một xú.

Đại khái đây là một khu karaoke, không phải kinh doanh gái. Nhưng phòng kín nên tùy người khách, họ muốn dẫn ai dồ thì dẫn. Cho nên thằng K mới dẫn con H vô, hẹn sẵn hai đứa này ở phòng. Vì thế mà hồi nãy thằng Q nó nói bạn thằng K thì người quản lý dẫn vô y chóc phòng. Ba thằng ôn kia thì đều bị nhét mặt mày tái mét, Bị cột vào chung ngồi dưới đất. Bao nhiêu da thịt nó chạm xuống dưới nền hết. Con nhỏ kia thì ngồi ngay góc tường, quần áo đã chỉnh chu. Lúc đầu thì tụi thằng K tính la lên, thằng P thấy vậy nó vớ cái micro lên rồi nói:

- Thằng nào la tao nhét cái micro này vô dít. Xong tao nhét vô họng, thích hương vị lạ thì cứ la - nghe là đã tởm rồi nói chi thực hành, nó cầm cái micro xoay xoay.

Sau đó thì thằng đến lượt thằng Q, nó nhìn thằng K một hồi, rồi nó hỏi:

- Mày là bồ pé T phải không?
- Mày là đéo gì mà hỏi tao? - nó vẫn còn láo
- Tao là anh của pé T nè
- Haha, con T xấu số mà có nhiều anh trai quá ha, chắc nó theo tao nên nhận tụi bây làm anh trai chứ gì...

Thằng Q nổi máu lên, xui cho nó là lần này không có ai can nữa. Nên thằng Q đấm mấy phát vô trọng mắt, cho tới khi môi nó tét máu ra thì mới ngưng. Tui chả làm gì nhiều, lại mở bài nhạc lên cho cái phòng nó ồm ồm xú, ngồi lựa bài tính hát với lại cũng lâu lâu lướt mắt qua nhỏ kia Đang nuốt nước miếng thì nghe tiếng la:

- Có ngon thì mở trối tao ra làm tay đôi, đm, mày tiểu nhân vl
- Mày còn nói được hả? - thằng P lên tiếng, nó vừa cầm cái micro lên thì tui không dám tưởng tượng cái cảnh tượng kế tiếp. nhưng thật ra nó chỉ lấy chân đá vào bụng thằng K một cái.
- Ê tụi bây, thôi thôi, đánh cho cả cổ vô lỗ có chuyện gì lại mệt. Làm gì làm còn rút. - tui nói

- Ủ, thôi... thằng P chưa kịp dứt câu, thì ngoài cửa sổ sáng rọi đèn chiếu vào. Nguyên một dàn xe chạy vù vù như bạt mặt. Tui lại mở cửa ra coi thì thôi rồi, trai gái có đủ, xe độ tùm lum.

- Haha... chết em tụi mày rồi. Đàn em tao tới, nát xương nha con.

- Mày còn nói hử? - thằng P đạp thêm một đạp

Xong nó quay qua:

- Giờ sao đông được chưa?

- Còn con H nữa, lùm xùm sao trốn?

- Vậy chứ giờ sao?

- Mở cửa sổ nhãy ra..

- Được không?

- Được, lúc trước tao đi karaoke, bị ông già lại kiểm, tao bắn quá đạp luôn cái cửa sổ nhãy ra ngoài.

- Chỉ có ba mày kiểm thôi, làm gì gê vậy?

- Có gái đi chung

- Vậy mà không rử

- Rồi tụi mày ôn lại kỷ niệm xưa rồi bỏ mạng, hay là ra ngoài rồi nói tiếp?

Nguyên đám ôn con đã tắt máy xe, hình như cũng chuẩn bị vô. Thằng Q với tui đạp banh cái cửa sổ làm bằng tre. Thằng P ôm con H rồi đông ra ngoài... đang đi vòng ra đằng trước lấy xe thì có tiếng:

- Đứng lại!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/3-tuan-trong-nha-ban-than>